ERIC de NOORMAN

DOOR

HANS G. KRESSE

DE ONDERGANG VAN ATLANTIS

ERIC DE NOORMAN

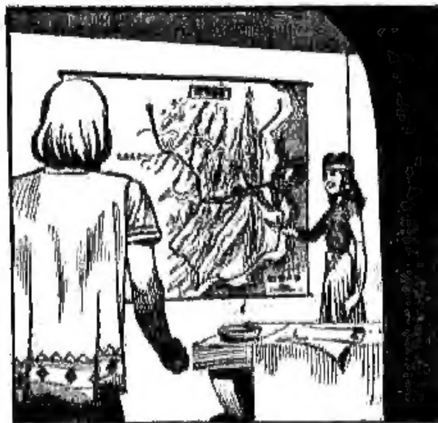
DEEL II

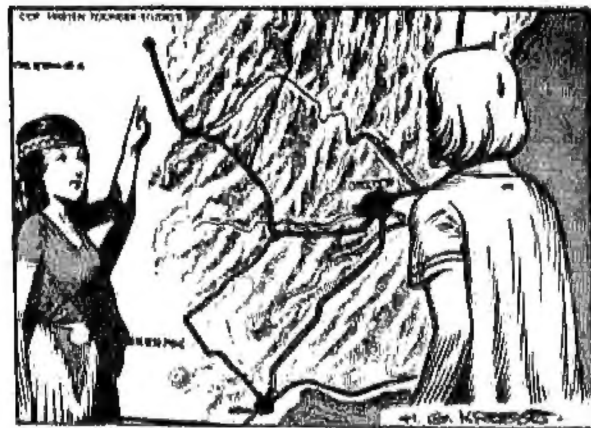
DE ONDERGANG VAN ATLANTIS

Eric, de zoon van Wogram, Koning der Noormannen, is uitgevaren om een bruid te zoeken. Een orkaan drijft hem uit de koers en hij belandt in het geheimzinnige rijk van Atlantis. Na vele avonturen en gevechten met de vreemde wezens, die dit gebied bevolken, komt hij in contact met de bevolking die hem echter niet gunstig gezind is. Hierdoor laat hij zich in met de Egyptenaar Kirasso, die niet veel goeds in de zin heeft en voor zijn duistere plannen een der eerste vrouwen van Atlantis, de bewaakster van de steen, heeft ontvoerd.

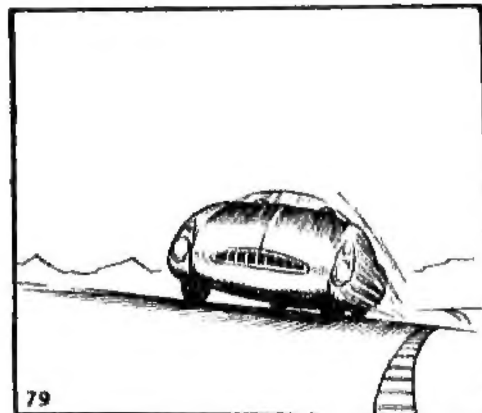
Eric en Winonah, de bewaakster, ontsnappen en na een moeilijke en gevaarlijke tocht komen zij in de hoofdstad van Atlantis aan. Hoewel Winonah de Noorman aanvankelijk haat, neemt zij het tenslotte voor hem op, wanneer de hoogste rechters Eric ter dood veroordelen. Hem wordt toegestaan in Atlantis te blijven.

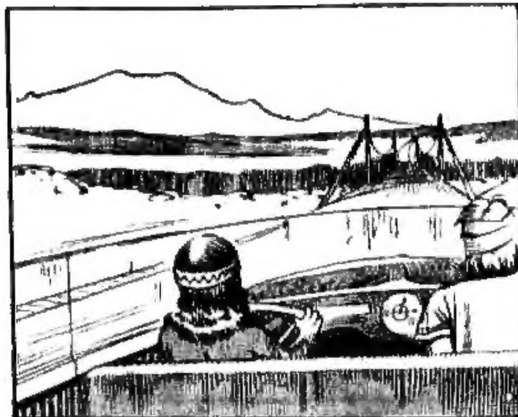

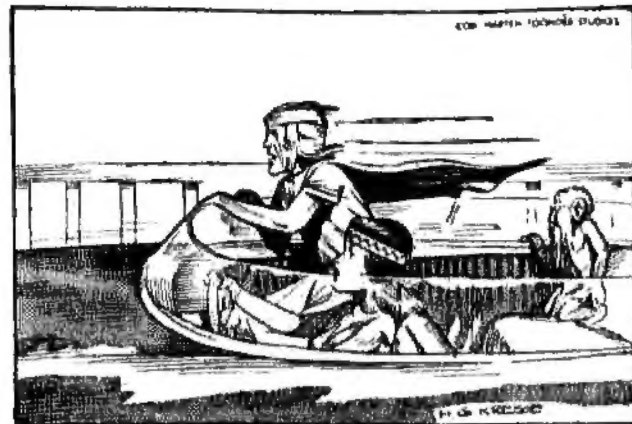

Nadat Eric, in opdracht van de jonge vrouw, van nieuwe kleren was voorzien, voerde ze hem mee naar een groot vertrek. „Eric," sprak zij, „ik bewonderde je om je moed en wilde je meenemen naar de burcht, waar de Steen ligt, om mij bij te staan nu de benden van Kirasso er op uit zijn de steen te roven. Om geheel zeker te zijn en ook om onze hoogste rechters te overtuigen, moest ik je deze schijnvertoning wel aandoen. Je moet er niet boos om zijn. Je hebt je prachtig gehouden...! Ik zal je nu mijn naam zeggen, noem mij Winonah!" Een ogenblik keken zij elkaar aan, toen begaf Winonah zich naar een grote kaart, die aan een der wanden hing. „Hier zie je Atlantis, voorzover het thans ontdekt is." Belangstellend bekeek Eric de kaart en zag, dat een groot stuk zeer nauwkeurig was uitgewerkt, de rest was echter geheel blank. Winonah wees hem nu eerst de havenstad, waar zij elkaar onder zo vreemde omstandigheden hadden leren kennen. Dan wees zij de hoofdstad, waar zij zich nu bevonden en tenslotte een stip, die op de rand van het getekende gedeelte stond. Dit is de burcht, waar de steen bewaard wordt, wij zullen daar zo spoedig mogelijk heen moeten gaan!

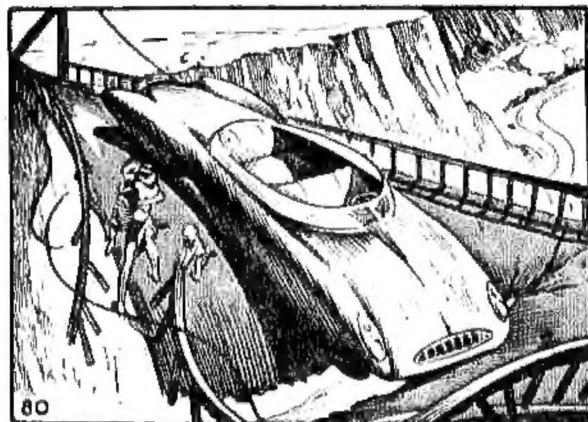

Teneinde zich naar de burcht, waar de Steen van Atlantis bewaard werd, te begeven, hadden Winonah, Eric en de dwerg plaats genomen in een der geheimzinnige wagens, waarin Eric al eerder had gezeten. Winonah zelf had achter het stuur plaats genomen en spoedig hadden zij de hoofdstad achter zich gelaten. Deze weg leidt regelrecht naar de burcht, verklaarde Winonah toen zij enige uren gereden hadden. Het land hier aan onze linkerhand is nog onbekend. Wij weten niet of daar nog mensen wonen, wel vermoeden wij, dat de luipaardmannen zich daar schuil houden. Eric liet zijn blikken gaan over het snel voorbijschietende landschap en hij kon zich best voorstellen, dat er geen mensen woonden in deze barre woestenij. Intussen doemde aan de horizon een brug op, die over een diep ravijn hing. Plotseling slaakte Winonah een zachte kreet. „Kijk daar eens!" riep zij, „daar ligt iemand!" Inderdaad lag er een man aan de kant van de weg en even verder nog een! Dat zijn de bewakers van de brug, fluisterde de jonge vrouw ontsteld. De luipaardmannen moeten hier zijn geweest! We moeten ons haasten! De wagen was inmiddels met grote snelheid de brug opgereden en Eric lette scherp op of hij niets verdachts bemerkte. Plotseling hoorde hij een gekraak en omhoog kijkend ontdekte hij, dat de draden, waaraan de brug hing, losknapten! Dat moest opzet zijn!

WEER IN GEVECHT MET KIRASSO

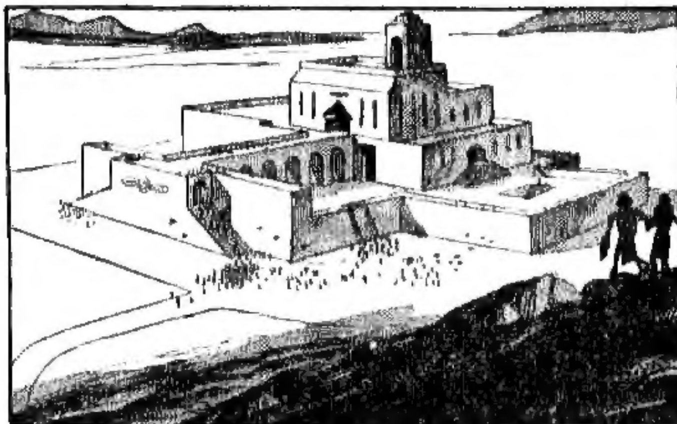

Winonah remde krachtig, want reeds begon het brugdek te scheuren. Eric schreeuwde een waarschuwing naar de dwerg, waarna hij uit de wagen sprong en met Winonah wegvluchtte. Zij brachten het echter niet ver, want de verbindingsdraden waren geknapt en het wegdek zakte nu snel weg! Eric nam Winonah in zijn arm, greep een draad en trok zich omhoog! Net op tijd, want onder hem zakte de brug langzaam weg. Er was geen ogenblik te verliezen! En werkelijk even later stortte de thans geheel door middengebroken brug in het ravijn, gevolgd door de wagen, die zij zojuist verlaten hadden. Langzaam en met inspanning van alle krachten werkte Eric zich met zijn last omhoog, af en toe omkijkend naar de dwerg, die zich nog net aan een leuning had kunnen vastklampen en nu voorzichtig naar boven klom. Diep beneden hem schoot plotseling een felle oranje-straal op en met een daverende klap explodeerde daar de wagen!

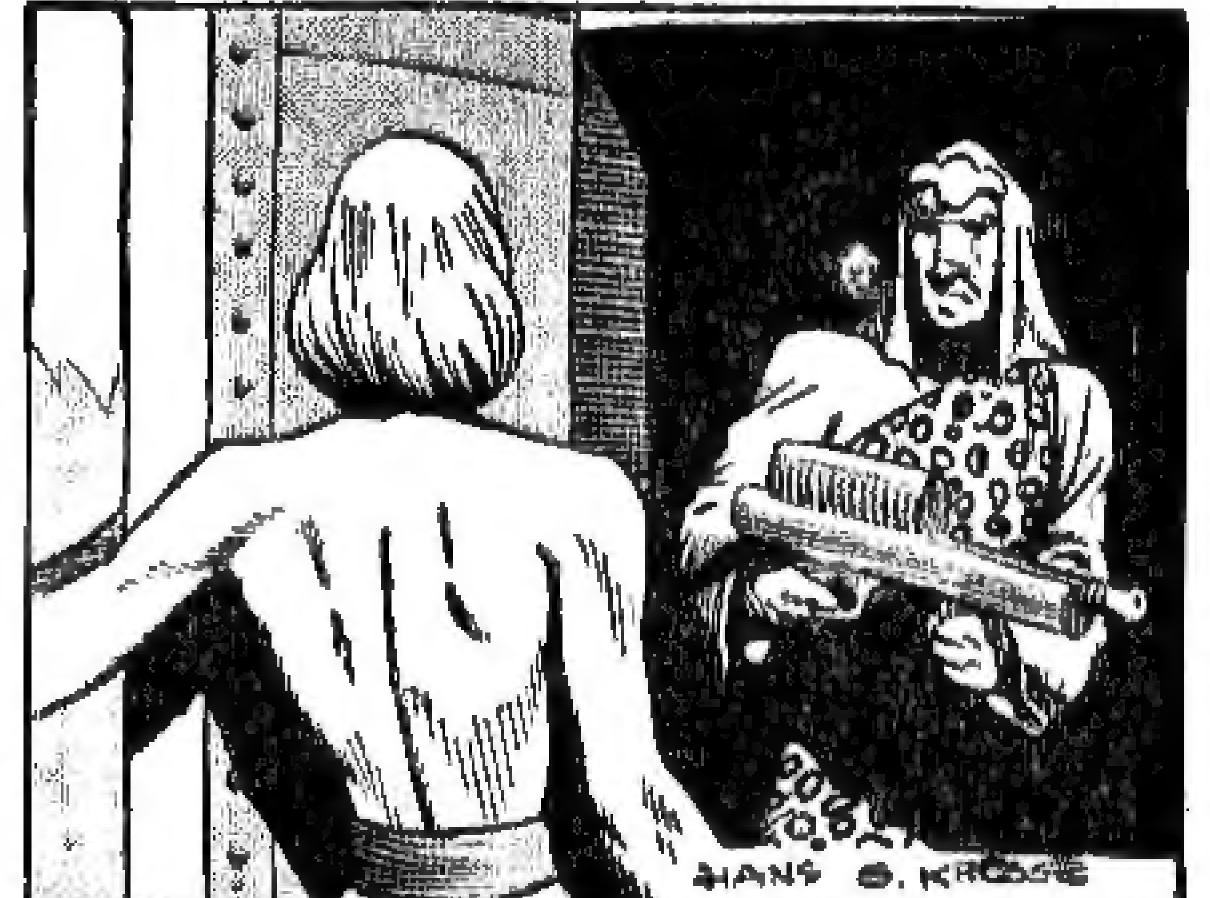

Hijgend van uiterste inspanning bereikten Eric, Winonah en de dwerg eindelijk de begane grond. Een tijdlang lagen zij daar, zonder gedachten. Eric was de eerste, die enigszins op verhaal kwam. Wij moeten snel verder, stelde hij vast. Waarschijnlijk hebben Kirasso's mannen deze brug onklaar gemaakt, de mogelijkheid bestaat, dat zij de burcht nog niet hebben aangevallen. Zij gingen nu zo spoedig mogelijk op pad en reeds na een goed uur zagen zij aan hun voeten het prachtige bouwwerk liggen. Er bewogen zich vele mensen om de burcht en geruime tijd bleef het drietal de bewegingen van deze personen volgen. Het was namelijk onmogelijk, op deze afstand vast te stellen of het vriend of vijand was! Tenslotte besloten zij toch maar af te dalen. Dichterbij komend, kon Winonah al spoedig vaststellen dat het haar eigen troepen waren; blijkbaar troffen zij maatregelen, de burcht te verdedigen. Eric, Winonah en de dwerg haastten zich nu zo snel mogelijk beneden te komen. Toen zij de eerste soldaten hadden bereikt, hoorden zij zacht gezoem, dat snel aanzwol tot een oorverdovend geloei. Een groep mechanische vogels schoot over hen heen en verdween in de verte!

WEER IN GEVECHT MET KIRASSO

Eric en Winonah gingen met de soldaten de burcht binnen. Zij begaven zich snel naar de kamer van de ondercommandant, die Winonah, als commandante van de vesting, eerbiedig begroette. Snel bracht hij verslag uit. Nadat Winonah verdwenen was en niemand meer een spoor van haar kon ontdekken, had hij de soldaten langzamerhand teruggetrokken op de burcht en het zoeken overgelaten aan de vliegmachines, die van de hoofdstad uit werden geleid. Deze morgen had hij bericht ontvangen, dat Winonah was gevonden en zich op weg naar de burcht bevond. Hij had haar daarop een kleine groep mannen tegemoet gestuurd. Hier keken Winonah en Eric elkaar verbaasd aan! Wij hebben niemand gezien, verklaarde Winonah, waarna zij in enkele woorden de geschiedenis van de verwoeste brug deed. De mannen moeten in een hinderlaag zijn gevallen! riep de commandant. Op dit ogenblik rinkelde een bel en de ondercommandant snelde naar een vreemd apparaat, dat hem door middel van een kijker en een spreekbuis met de gehele vesting verbond. Hij keek en luisterde een ogenblik, wendde zich om en zei: „Grote groepen luipaardmannen verzamelen zich om de burcht, enkele zijn in de vesting doorgedrongen, we moeten op alles voorbereid zijn!" Op dit ogenblik klonk er enig gerucht achter de deur.... Met één sprong was Eric er bij en rukte hem open.... Voor hem stond Kirasso de Egyptenaar, een monsterachtig wapen in zijn handen

ERIC DE NOORMAN

Kirasso, die Eric en Winonah hier niet verwacht had, was één ogenblik verrast. Dit werd hem noodlottig, want Eric maakte meteen gebruik van zijn aarzeling en schopte het wapen uit zijn hand. Hierop volgde een verwoede vechtpartij, die Eric gelukkig in zijn voordeel kon beslissen. Een hevige kaakstoot velde de Egyptenaar. Eric en de ondercommandant sleepten het lichaam naar een stoel en plaatsten het daar in. Toen Kirasso na enkele minuten weer bijkwam, begon de commandant een scherp verhoor. De Egyptenaar, die een terneergeslagen indruk maakte, verklaarde, dat hij met zijn mannen door verschillende toegangen de burcht was binnengedrongen en dat er op dit ogenblik hevige gevechten gaande moesten zijn. Dat stemt overeen met de berichten, die ik zojuist ontving, verklaarde de commandant. Het zal u echter belang inboezemen te weten, dat ik van hieruit alle toegangen heb kunnen afsluiten en dat deze versperringen alleen op een bericht van mij van de hoofdstad uit weer kunnen worden opgeheven. Bovendien heb ik het licht uitgeschakeld, zodat uw mannen zich in het duister moeten voortbewegen, wat, omringd met vijanden als zij zijn, een zekere ondergang betekent. Kirasso had aandachtig geluisterd en langzaam rijpte bij hem een merkwaardig plan!

Wanneer gij u overgeeft, zal ik de hoofdstad vragen, de versperring, een sterke electrische stroom, weer op te heffen, zei de commandant. Geruime tijd overdacht de Egyptenaar het voorstel en tenslotte vroeg hij: „Hoe heb ik zekerheid, dat gij de waarheid spreekt? Hoe kunt gij de hoofdstad dan wel waarschuwen?" Deze vragen werden gesteld op een onschuldige manier, alsof hij zich slechts wilde overtuigen, dat men hem niet bedroog. Winonah antwoordde: „Er is een signaalknop in de burcht aanwezig." Dat was juist wat de gluiperige Kirasso wenste te weten. Nog enige ogenblikken zat hij stil voor zich uit te kijken en zei toen: „Goed, ik geef mij over." De vechtenden in de duistere gangen staakten verbaasd de strijd toen plotseling het licht op ging en door een spreekbuis de stem van de Egyptenaar klonk: „Luipaardmannen, legt de wapens neer! Staakt het vechten!" Slechts met tegenzin gaven de luipaardmannen gehoor aan het bevel van hun onzichtbare leider, waarna de Atlantismannen zich onmiddellijk begonnen samen te trekken. Dat alles had Eric met behulp van de grote periscopen kunnen zien en hij maakte hiervan melding aan de commandant. Deze knikte tevreden. Eric en Winonah keken gespannen toe, ...geen van beiden zagen zij echter het geslepen triomfantelijke lachje, dat om Kirasso's lippen speelde....

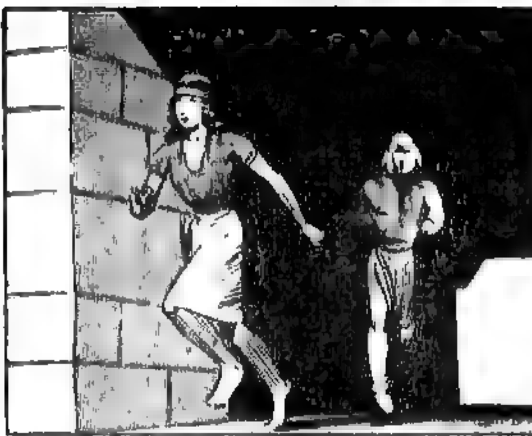

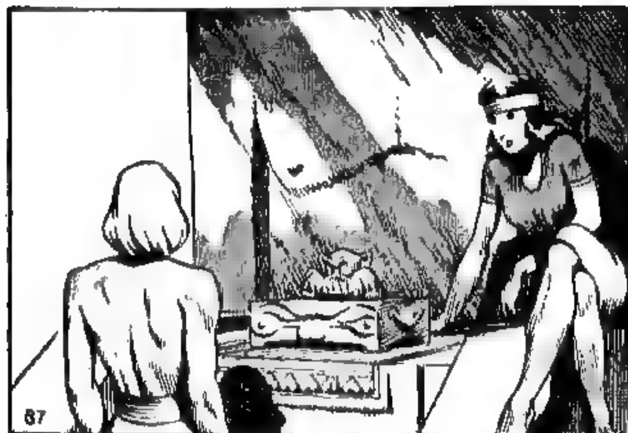
Tevreden met deze gunstige wending in de situatie ging de commandant Kirasso voor. Eric en het meisje volgden aarzelend; zij waren nog niet overtuigd van de eerlijke bedoelingen van hun tegenstander. Nadat de officier een grote deur geopend had, betrad Kirasso het toneel van de strijd. Hij bracht zijn mannen de tijding van hun overgave en gaf hen bevel hun wapens aan de commandant over te dragen. Ongemerkt gaf hij echter een dicht bij hem staande luipaardman, die met een zware knots gewapend was, een wenk. Achterdochtig hadden Eric en Winonah het verloop van de overgave gevolgd; en onze jonge held zag het sein, dat Kirasso de luipaardman gaf. Op het ogenblik dat de commandant naar voren trad om de wapens in ontvangst te nemen, wilde Eric naar voren springen, omdat hij een overval vermoedde. Winonah greep hem echter bij de arm en fluisterde: „Stil, wij moeten ons niet laten zien, dan is alles verloren, de Egyptenaar heeft wat in de zin ..." Hoewel met tegenzin, gaf Eric gehoor aan dit dringende verzoek en dat werd zijn redding. De grote luipaardman met de knots trad onverwacht naar voren en voordat de commandant erop verdacht was, kreeg hij van achteren een slag op het hoofd. Dit was het sein voor de overige luipaardmannen. Nog vóór de soldaten van Atlantis beseften wat er gebeurde, zagen zij zich omringd door een woeste horde ... Op hetzelfde moment schreeuwde de Egyptenaar: „De wachteres! De blonde Noorman! Grijpt hen!" Een aantal luipaardmannen, voorafgegaan door Kirasso, stormde de gang in, maar Eric en Winonah hadden dit voorzien en sloegen op de vlucht.

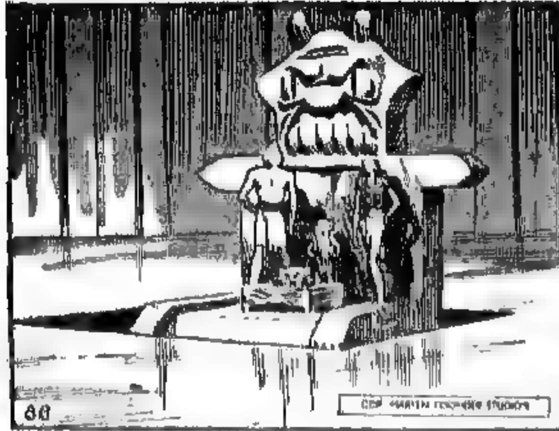
De achtervolgers, die al gauw inzagen, dat zij Eric en de wachteres toch niet konden vinden in de wirwar van gangen, keerden terug en namen ogenblikkelijk aan de strijd deel. Het was een zeer ongelijke strijd. De soldaten van Atlantis, ver in de minderheid en bovendien beroofd van hun aanvoerder, die bewusteloos op de marmeren vloer lag, waren tegen de felle aanvallen der indringers niet opgewassen. Inmiddels was Eric de jonge vrouw gevolgd door een eindeloos doolhof van gangen en trappen. Achtervolgd schenen zij niet te worden en mensen kwamen zij in dit verlaten deel van de burcht niet tegen. Volgens Eric's berekeningen moesten zij zich nu ongeveer in de kelders bevinden, te oordelen naar het grote aantal trappen dat zij al afgegaan waren. Winonah had hem verteld, dat zij op weg naar de bewaarplaats van de steen waren, die ten koste van alles verdedigd moest worden, omdat de welvaart en de vrijheid van Atlantis daarvan afhingen. „En," besloot zij onder het voortlopen, „als straks alle Atlantis-soldaten overwonnen zijn, ben jij de enige, die de bescherming op je kan nemen. Daarom heb ik je verboden te vechten." Zij stonden nu voor een deur van kolossale afmetingen. Winonah drukte op een knop, de deur opende zich en zij traden binnen. Onthutst keek Eric rond: een geweldige zaal van ongelooflijke hoogte lag voor hen. Boven, heel hoog, scheen door vier ramen het daglicht naar binnen. Precies in het midden stond een beeld, een afschuwelijke kop staarde hen aan. In de schoot van het altaar rustte een loden schrijn. „Kom," zei Winonah: „HIER LIGT DE STEEN VAN ATLANTIS!"

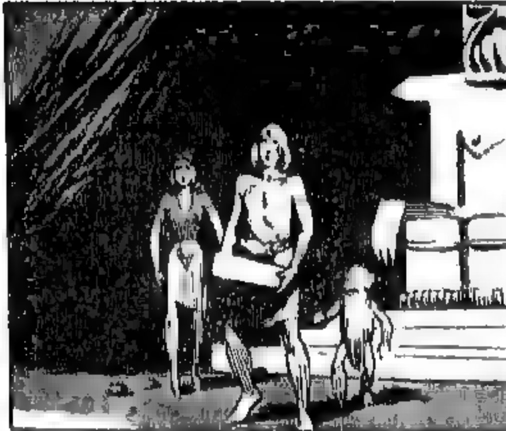

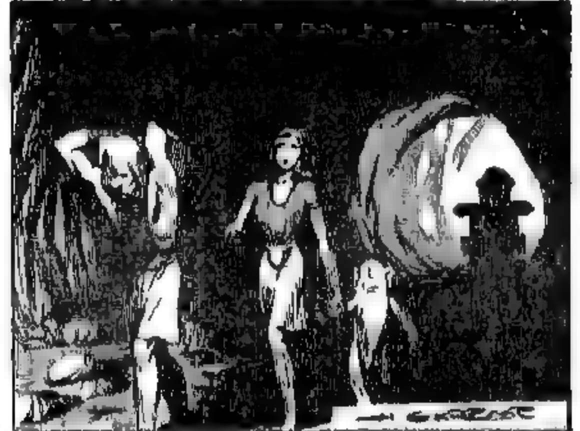

Winonah wenkte hem te volgen en samen traden ze tot voor het beeld. Hier had Eric beter gelegenheid de geweldige grootte van de zaal te overzien. De jonge vrouw zag zijn verwonderde blik en zei ter verklaring: „Deze zaal begint in de kelder en loopt door alle verdiepingen van de burcht heen. De hoogte is ongeveer vijftig meter, even hoog als de burcht. Het dak van de zaal is het koepeltje, dat je buiten misschien gezien hebt." Na deze verduidelijking keerde Eric zich naar de loden schrijn. Dus daarin lag nu de wonderbaarlijke, geheimzinnige steen van Atlantis! „Ik ben niet ingewijd in het gebruik van de steen, ik ken het geheim niet, ik weet alleen, dat als de deksel van dit loden kistje opengaat, de uitwerking van de stralen verschrikkelijk moet zijn!" sprak Winonah. Plotseling trok een schurend geluid hun aandacht en bliksemsnel draaide Eric zich om. Op de gladde vloer lag een luipaardman! Voorzichtig werd deze opgetild en Eric en Winonah keken in het bolle gezichtje van Pum-Pum de dwerg. „Ha!" piepte het mannetje, „ik volgen jullie verre weg!" De dwerg ontdeed zich van de luipaardhuid en keek Eric met glinsterende oogjes aan. „Vechten over! Alles gevangen! Kirasso zoeken, zoeken, zoeken, niet vinden jullie. Ik ontsnappen, nu hier. Kirasso komen gauw, boel gevaarlijk!" Verschrikt had Eric toegehoord.... dus Kirasso was hen op het spoor!

Met Kirasso als een bloedhond op hun hielen, moesten ze zorgen zo gauw mogelijk te verdwijnen. Winonah beval Eric en de dwerg op het beeld te gaan staan en toen drukte ze op een knop. Tot zijn verbijstering voelde Eric dat het gevaarte langzaam met een zacht geruis in de grond zakte. In minder dan geen tijd bevonden zij zich in een gewelf. Een groot luik had inmiddels de opening boven hun hoofden weer gesloten. „Nu vlug," drong Winonah aan: „Neem de schrijn en volg mij. Er is een ondergrondse verbinding met de hoofdstad door middel van atoomwagentjes op rails, alleen ik en de hoogste leiders van het land weten dat. Ik hoop echter, dat ik de deur, welke toegang geeft tot de lijn, kan vinden, het is al zo lang geleden dat ik hier het laatst was. Hierna gingen zij op weg en Eric volgde Winonah door de donkere gangen. De schrijn was geweldig zwaar en het viel Eric niet gemakkelijk, de jonge vrouw bij te houden. Af en toe stond deze stil om te luisteren. Niets echter verstoorde de stilte in de onderaardse gangen en dus vervolgde men dan de tocht weer. Verscheidene malen passeerden zij gangen en tenslotte kwamen zij op een viersprong. Daar stond Winonah stil; een rimpel kwam op haar voorhoofd en onzeker zei ze: „Ik kan mij niet meer herinneren, welke de juiste weg is." Het hart zonk Eric in de schoenen en ook de dwerg keek erg ongelukkig...!

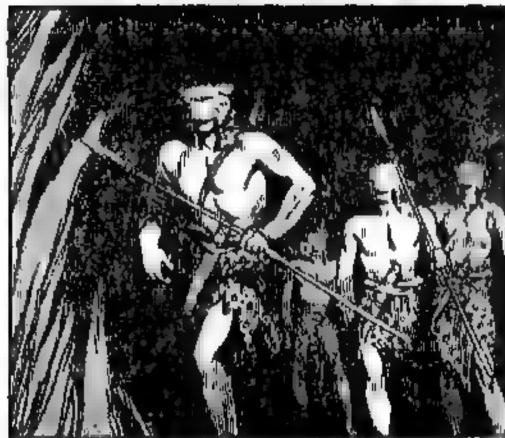

Intussen had Kirasso niet stilgezeten. De Atlantis-soldaten waren tot de laatste man gevangen en de burcht geheel in handen van de Egyptenaar en zijn volgelingen. Terwijl het gevecht tussen zijn soldaten en de mannen van Atlantis het einde naderde, had hij met behulp van enige luipaardmannen de commandant op een stoel gesleurd en hem een verhoor afgenomen. Toen deze officier op zijn vraag, waar zich de signaalknop bevond, weigerde antwoord te geven, nam Kirasso andere middelen te baat en nu stond de valse Egyptenaar met een tevreden grijns naar zijn slachtoffer te kijken, terwijl hij intussen de signaalknop bediende. Ogenblikkelijk openden zich de poorten.... Toen begon Kirasso de verdwenen wachteres en Eric te zoeken, met behulp van een groot aantal luipaardmannen. Na lang zoeken slaagde Kirasso erin de grote zaal te vinden. Koortsachtig onderzochten zij de gladde stenen vloer, op zoek naar enige aanwijzing. Opeens slaakte de Egyptenaar een kreet en met een verheugde grijns riep hij zijn mannen bij elkaar. Hij wees op de afscheiding in de vloer, die ontstaan was door het luik, dat zich boven het weggezonken beeld had gesloten.

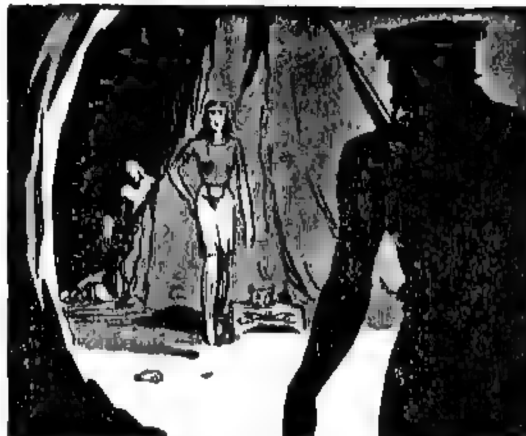

Snel kwamen de luipaardmannen toelopen. Een van hen greep zijn speer en stak de punt in een naad. De schacht brak echter af op de harde marmeren vloer. Nu beval de Egyptenaar enige ijzers te halen. Hiermede lukte het beter. Het grote luik, waarvan slechts het bovenste gedeelte uit een marmeren plaat bleek te bestaan, vloog aan stukken en onder hen gaapte een zwarte ruimte. Een trap zagen zij niet! Voorzichtig lieten de helpers van Kirasso zich zakken en even later stonden zij in dezelfde gemetselde ruimte, waar nog niet zo lang geleden Eric, Winonah en de dwerg hun onderaardse tocht begonnen.

De Egyptenaar bleef voor alle zekerheid boven en liet zich inlichten over wat men beneden ontdekte. Toen hij hoorde, dat zich daar gangen bevonden, beval hij een vervolging in te zetten en ogenblikkelijk zwermden de luipaardmannen uit door de donkere gewelven. Geen gang werd overgeslagen, steeds scheidden zich kleine troepjes af, om de zijgangen te doorzoeken. Opeens zag een van hen bij het zwakke licht in het stof de voetstappen van de vluchtelingen en nu maakten zij snel voortgang. Even later hoorden de drie vluchtelingen de zware stappen reeds achter zich en verschenen de eerste luipaardmannen om een bocht van de gang!

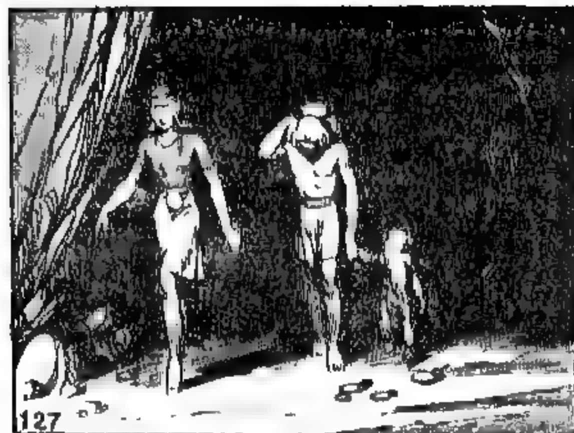
ERIC DE NOORMAN

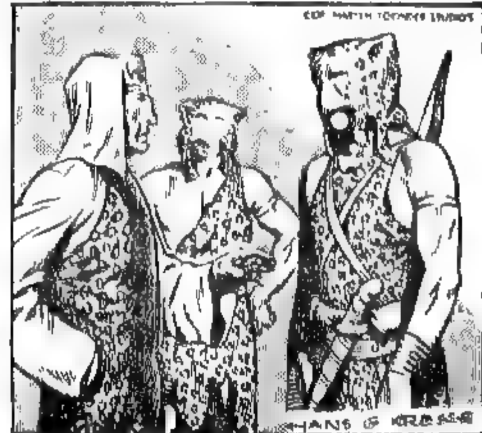

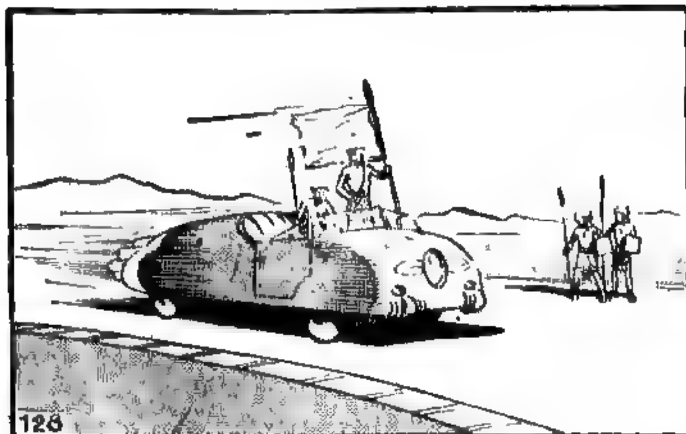
Zo snel hun benen hen dragen konden vervolgden Winonah en Eric hun tocht. Op goed geluk was Winonah een der breedste gangen ingelopen, aangezien zij zich absoluut niet meer kon herinneren, welke gang naar de ondergrondse verbinding voerde. Hijgend probeerde Eric het jonge meisje bij te houden, maar het leek wel of de loden schrijn bij iedere stap zwaarder werd. Tenslotte zag ook Winonah, dat het niet langer kon en zij beval Eric de schrijn neer te zetten. Verschrikt vroeg Eric zich af of zij van plan was de Steen aan hun tegenstanders over te geven. Winonah beval hen zich te verschuilen achter een rotsblok. Zij zelf bleef staan bij het geheimzinnige kistje. De luipaardmannen waren inmiddels beangstigend dichtbij gekomen en toen zij de beweginglozе figuur van de wachteres zagen, leken zij voor een ogenblik door vrees bevangen. Maar hun aarzeling duurde niet lang. Zij stormden voorwaarts en Eric stond op het punt het meisje te hulp te snellen, toen er iets onverwachts gebeurde! Winonah opende met een vlugge beweging het deksel van de schrijn en trad daarna snel achteruit. De uitwerking was fantastisch! Een geweldige gloed verlichtte de grot, alles kleurend in een felle rode schijn. De luipaardmannen wankelden, stortten verblind neer en vluchtten weg. Slechts enkele seconden waren nodig om de achtervolgers op de vlucht te jagen.

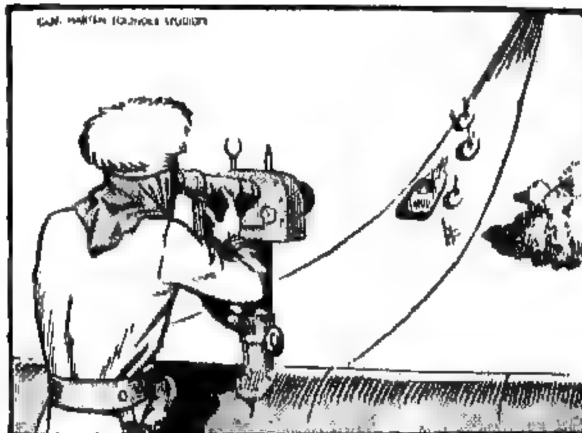

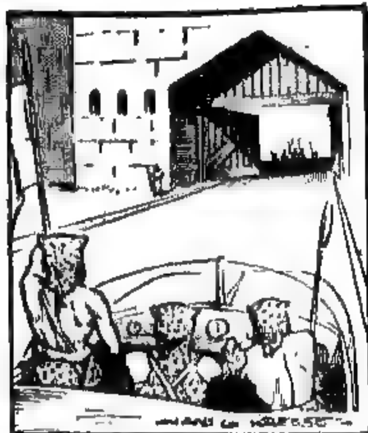

Toen de laatste luipaardmannen wegvluchtten voor de verterende gloed van de vreselijke Steen, trad Winonah naar voren en sloot het kistje met een vlugge beweging van haar voet. Gedurende een half uur was de hitte op deze plek ondraaglijk en konden zij niets anders doen dan wachten tot de kist wat afgekoeld was. Toen pakte Eric, nog geheel onder de indruk van het schouwspel, de schrijn weer op en gezamenlijk zetten zij hun tocht weer voort. Voorlopig behoefden zij niet bevreesd te zijn voor achtervolgers! Zij kwamen echter slechts langzaam vooruit, daar Winonah nog steeds in onzekerheid verkeerde omtrent de juiste weg ... Inmiddels had de Egyptenaar gewacht op de terugkeer van zijn luipaardmannen. Toen hij van hen vernam wat hun was overkomen, dacht hij lang na. Zijn hersens werkten koortsachtig en eindelijk had hij een nieuw en listig plan ontworpen. Hij liet een van zijn luipaardgeneraals roepen en in korte trekken legde hij deze zijn krijgslist uit. Met een tevreden gebrom gaf de generaal zijn instemming met het plan te kennen en na een korte groet vertrok de man, in gezelschap van enkele vrijwilligers, allen luipaardofficieren, om te trachten het vermetele plan van hun leider te verwezenlijken.

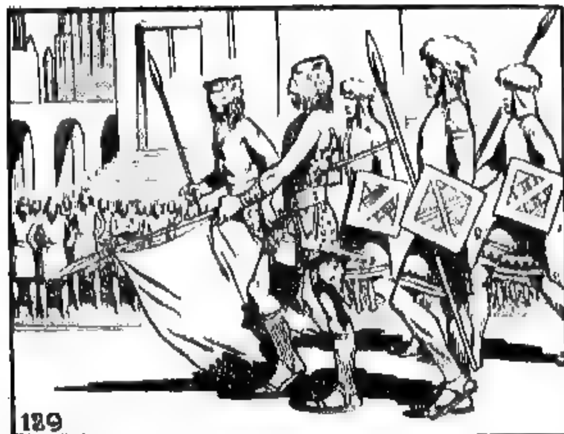

De drie luipaardofficieren begaven zich naar de stallen, waar de grote karren stonden, die gebruikt werden voor troepen-vervoer. De generaal bracht een der wagens op gang. Hij wist hoe men zo'n voertuig bedienen moest; dat had hij zich al lang voor laten doen door een der gevangen genomen bestuurders. Het waren geen snelle wagens, daar zij voornamelijk gebouwd waren als transportwagens. Niettemin schoot de wagen met een flinke vaart langs de goed onderhouden heirbanen van Atlantis. In de buurt van de hoofdstad kwamen de drie luipaardofficieren verschillende malen soldaten tegen, die verbaasd de vreemdelingen nastaarden, die daar voorbij kwamen in een van hun legervoertuigen. Daar een der vreemdelingen een witte vlag had ontrold, lieten zij hen echter maar begaan. Er was reeds iets over de gebeurtenissen doorgedrongen tot in de hoofdstad, maar het rechte wisten de bevolking en ook de hogere leiding er nog niet van. De wachtpost op de uitkijktoren aan de westelijke muur had nu ook de wagen en zijn inzittenden ontdekt. Hij waarschuwde de wachtposten en onmiddellijk gingen enkele de onderhandelaars tegemoet. Een korte uitleg en toen zagen de luipaardofficieren de westelijke poort voor zich opengaan....

DE STAD ATLANTIS OVERROMPELD

Na de wagen in een bewaarplaats gebracht te hebben, gingen de drie luipaardofficieren te voet verder. Begeleid door een escorte Atlantis-soldaten schreden zij trots door de prachtige straten van de imposante hoofdstad. Zij waren diep onder de indruk van de machtige bouwwerken die zij hier zagen. Allengs had het nieuws van de komst der luipaardmannen zich door de stad verspreid en spoedig kwamen de nieuwsgierige bewoners van de hoofdstad toegestroomd, onderwijl allerlei gissingen makend over de komst der vreemdelingen. Het merendeel der mensen dacht, dat de luipaardmannen zich kwamen overgeven aan het machtige Atlantis ..., helaas, zij wisten niets van de ware toedracht. Inmiddels waren de luipaard-officieren tot voor de ontzagwekkende poort der Citadel genaderd. De hoofdman van het escorte trad naar voren en onder het beklimmen der treden sommeerde hij de wacht terzijde te treden en de onderhandelaars toegang te geven tot de Citadel. Achter hun beschermende maskers keken de luipaardmannen gespannen rond en merkten hoe goed de bewaking van de Citadel, het hart van de hoofdstad, was. Zonder veel omhaal begon de luipaardgeneraal te spreken: „Ik breng u ter kennis, dat de Burcht van de Steen in handen is van onze troepen, onder de bekwame leiding van onze leider Kirasso. De Steen is in ons bezit. De wachteres is gevangen. De Noorman is gedood. Ik eis nu overgave van de stad en de Staat van Atlantis! Als bewijs zijn hier de juwelen van de wachteres." Dodelijk verschrikt trad de Commandant een paar passen achteruit. Hij kon niet weten, dat de helft van het verhaal gelogen was ...

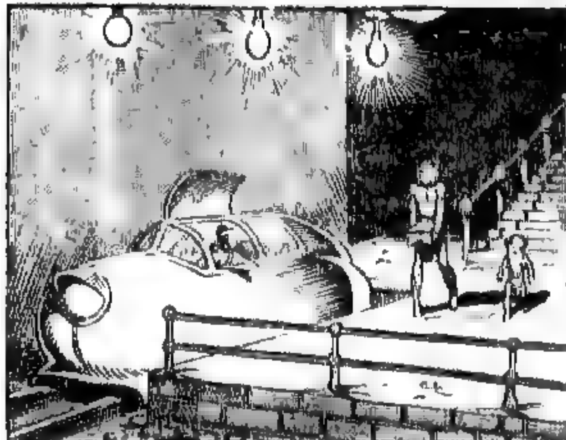

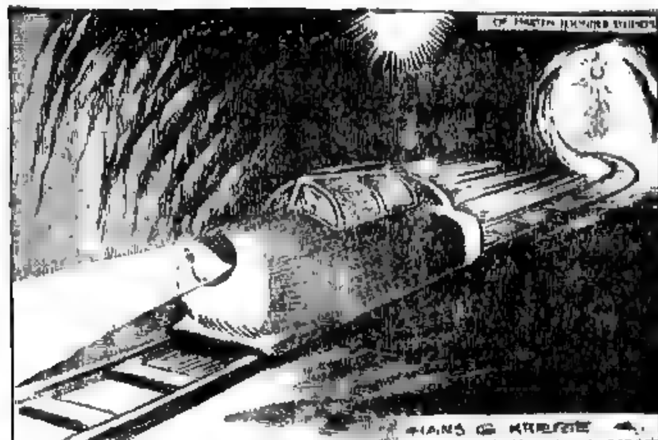

Verschrikt vroeg de commandant om enige ogenblikken uitstel vóór hij een beslissing nam. Hij kon de gezichten van de luipaardmannen niet zien. Hij zag alleen, dat zij zich blijkbaar volkomen op hun gemak voelden als waren zij zeker van hun overwinning en zijn antwoord! Het scheen de luipaard-generaal wat lang te duren, want eensklaps zei hij: „Er is maar één verstandige daad mogelijk en dat is u overgeven. Er zal u geen leed geschieden zo gij dit nu doet; wanneer gij u niet overgeeft, zullen wij u met geweld dwingen!" Zijn stem klonk bij deze woorden erg dreigend! Er bleef de commandant niets anders over dan zich over te geven en hij deelde dit de luipaard-generaal mede. Een opgeluchte zucht ontsnapte diens lippen en de spanning van zijn gezicht verdween, helaas kon de commandant dit niet zien, verborgen als 's mans gezicht was achter het masker. Na aldus het plan van de Egyptenaar met succes te hebben volbracht, vertrokken de luipaard officieren weer naar de burcht, om alles in gereedheid te brengen voor de intocht. Inmiddels zag het er voor onze vluchtelingen in de onderaardse gangen ook niet rooskleurig uit. Zij bleken totaal de weg kwijt te zijn en moedeloos zaten zij in een spaarzaam verlichte gang. Het leek hun een eeuwige tijd geleden, dat zij deze vreselijke tocht begonnen. Eindelijk zei Eric: „Als we nu niet spoedig de toegang vinden, zullen wij hier nog omkomen van honger." De dwerg slaakte een angstige gil. „Kom!" zuchtte Winonah, „laten wij dan nog maar een keer proberen de ingang te vinden."

IN DE VAL GELOPEN

Zij gingen de weg weer terug die zij gekomen waren en nu besloot Winonah elke zijgang te onderzoeken. De eerste was klein en nauw, en toen zij deze volgden, stonden zij plotseling op een soort plein. Eensklaps slaakte Winonah een verheugde kreet: „Ik weet het weer!" riep zij. „Hier zijn wij er vlak bij!" Met een zucht van verlichting volgde Eric, zo vlug zijn moede benen hem nog dragen konden, de jonge vrouw, en de dwerg begon van louter vreugde te huppelen. Toen stond Winonah stil voor een deur, welke met grote ijzeren platen bekleed was. Zij draaide aan drie knoppen, die zich daar bevonden en de deur draaide open. Voor hen lag een holle halfdonkere ruimte. Door middel van een geheimzinnig apparaat ontstak Winonah enkele heldere lichten. Eric viel van de ene verbazing in de andere! Een lange rij wagentjes stond gereed langs evenzoveel kleine platforms. De rails verenigden zich op één punt en verdwenen dan in een donkere tunnel. De wachteres nam in een van de wagentjes plaats en wees Eric hetzelfde te doen. Toen de drie vluchtelingen gezeten waren, schakelde Winonah de wagen in en met een zacht zoemend geluid zette het voertuig zich in beweging. Snel vermeerderde het vaart. Een krachtige lamp in de voorkant van het voertuig verspreidde een helder licht. Als langs een liniaal getrokken, strekte de baan zich voor Eric uit en hij vroeg zich af, wat hem wachtte aan de andere zijde van de lijn....!

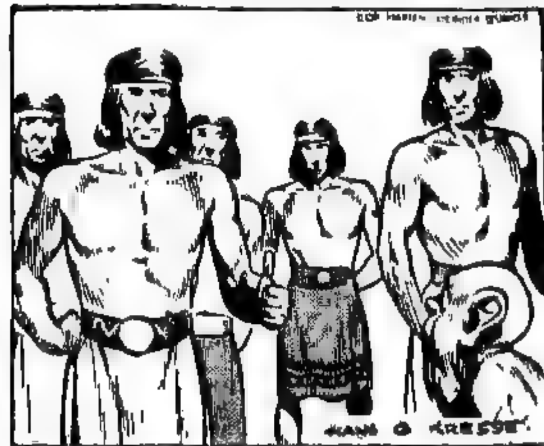

Langzamerhand begon Winonah de snelheid te verminderen. Eric bemerkte, dat hier in dit gedeelte van de tunnel de wanden uit grote vierkante stenen bestonden en hij vermoedde, dat ze hun bestemming naderden. Inderdaad was dat ook zo. Met een zacht gesis kwam hun voertuig tot stand en fluks sprong Winonah op de grond. Eric bemerkte, dat de rails een cirkel beschreven en een eind terug weer op het eerste spoor aansloten. Ook zag hij een aantal nissen in de gemetselde muur, blijkbaar bedoeld als stal. Van het smalle perron liep een brede stenen trap omhoog en Winonah begon deze trap te bestijgen. „Wij komen nu uit in een zaal van de Citadel in de hoofdstad!" zei zij. Boven gekomen verschoof Winonah een steen, een deur opende zich en het drietal betrad een smal gangetje. Het was een geheime gang, welke in een muur gemetseld was. Aan het einde van de doorgang bevond zich een houten schot, dat Winonah nu met een handbeweging terzijde schoof. Geholpen door Eric drukte zij nu het stuk muur, dat zichtbaar geworden was, open en even later stonden zij in een der gangen van de burcht. Het stuk muur, dat als deur dienst gedaan had, gleed geluidloos achter hen dicht.... Zij werden verrast door de doodse stilte, die daar heerste.... Geen wachtpost liet zich zien ...! Wantrouwend namen de drie vluchtelingen de omgeving op en bemerkten niet, dat de deur achter hen op een kier geopend werd. Een luipaardman sloeg hen met belangstelling een tijd lang gade....!

IN DE VAL GELOPEN

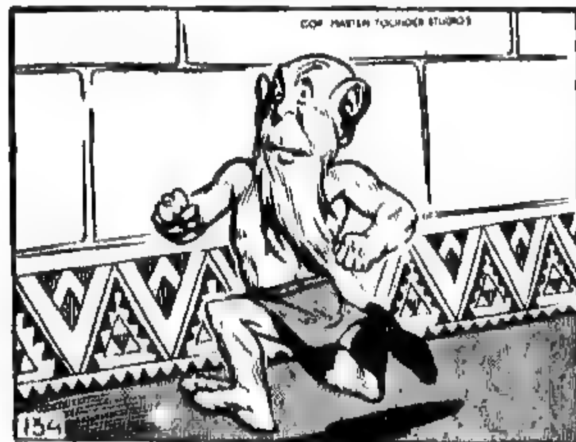

Eric en Winonah stuurden de dwerg op onderzoek uit en bleven zelf enigszins besluiteloos in de zaal staan wachten. Zij hadden niet gezien, dat een luipaardman enkele ogenblikken om de hoek van de deur had gekeken om daarna weer snel te verdwijnen....! Eensklaps werd de deur voor de tweede maal op een kier geopend en er verscheen een hand, die een klein projectiel in de zaal gooide. Voordat Eric en Winonah wisten wat er aan de hand was, hoorden zij een ontploffing, een grote gele rookwolk drong in hun neus en langzaam verloren zij het bewustzijn....! Inmiddels was de dwerg op onderzoek uitgegaan en deed enkele vreemde ontdekkingen, die hij met zijn kleine hoofd niet kon verwerken. In een aangrenzende zaal stond een aantal Atlantis-soldaten zonder wapenen en zonder ordetekenen, terwijl een gewapende luipaardman bij de poort de wacht hield.... Voorzichtig en op zijn hoede voor de soldaten, sloop Pum-Pum naderbij. Gelukkig had de luipaardman hem niet ontdekt. De Atlantis-soldaten keken geïnteresseerd naar het kleine kereltje en toen hij naderbij gekomen was, zei een van hen: „Maak maar dat je weg komt, die daar nemen je anders nog gevangen!" Toen de dwerg hen vroeg wat er aan de hand was, hoorde hij, dat de stadscommandant zich had overgegeven aan de Egyptenaar en dat de hoofdstad in afwachting was van de intocht der luipaardmannen. „We hebben niets meer in te brengen!" besloot de man, die officier bleek te zijn. Wij zijn aan hen overgeleverd en moeten afwachten wat zij met ons zullen doen!"

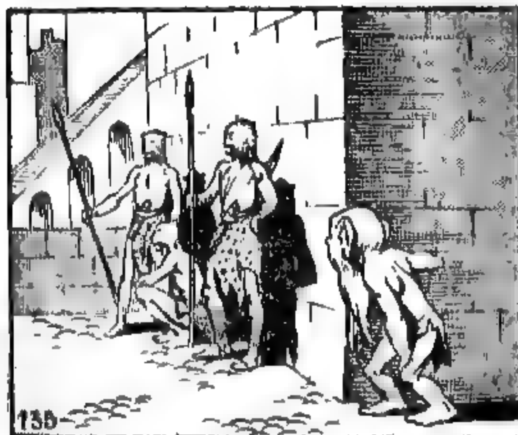
ERIC DE NOORMAN

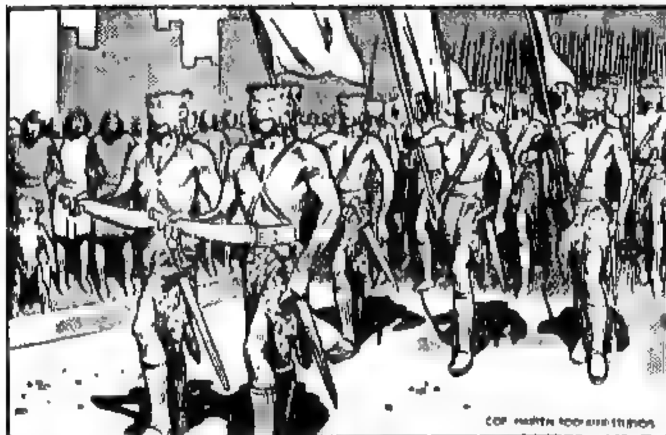

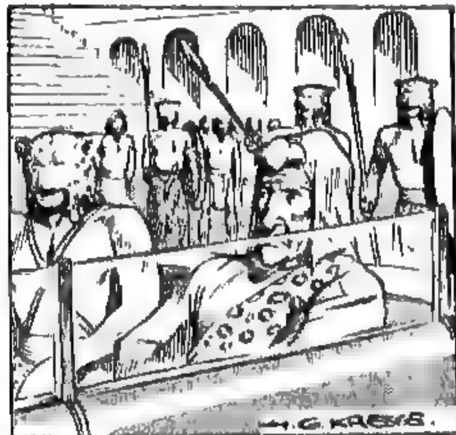

Ontsteld door het zojuist gehoorde nieuws, rende de dwerg, zodra hij uit het gezicht van de luipaardman was, terug naar de gang, om een en ander aan Eric en Winonah te vertellen. Hij besefte wel, dat het er lelijk voor Atlantis uitzag en dit feit had hem zeer van streek gebracht Het was nu zaak uit banden te blijven van die luipaardmannen! Wie schetst echter zijn verbazing en ontzetting, toen hij, terugkerend in de zaal waar hij Eric en de wachteres het laatst gezien had, ontdekte dat geen van tweeën meer aanwezig was. Ook de schrijn, waarin zich de veelomstreden steen bevond, was verdwenen....! „Pst....!" fluisterde het mannetje angstig. Maar er kwam geen antwoord. Hij kreeg een onbehaaglijk gevoel, zo alleen in die grote zaal en op zijn tenen sloop hij een gang in. Peinzend vroeg de dwerg zich af wat hem te doen stond. Hij probeerde de muur, waardoor zij zojuist gekomen waren, open te krijgen, maar gaf al spoedig zijn pogingen op. Er was geen verwikken of verwegen aan. Hij moest hier vandaan en trachten naar buiten te komen, dat begreep hij wel. Als verloren dwaalde hij door de verlaten gangen. Zoveel mogelijk vermeed het mannetje de grote zalen, waar zich ongetwijfeld luipaardmannen bevonden. Eensklaps schoot het hart hem in de keel; net toen hij van plan was een hoek om te slaan, hoorde hij van de andere zijde schreden naderen....! Verschrikt verborg hij zich in een nis en even later, voorzichtig om een hoek glurend, zag hij een luipaardman naderen.

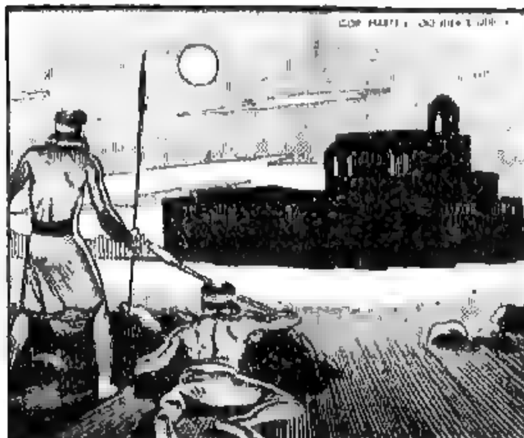

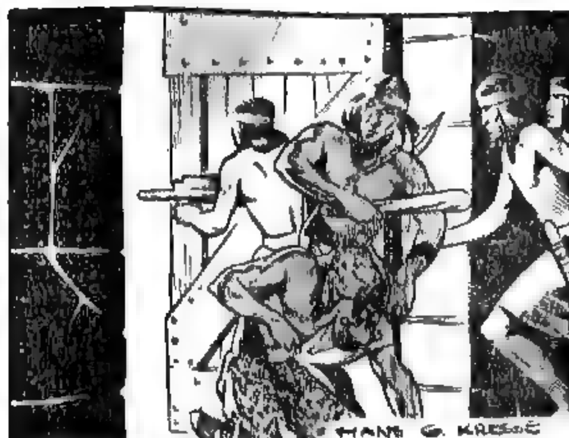

Gelukkig scheen de patrouillerende luipaardman de dwerg niet gezien te hebben, want hij ging een zijgang in. Na veel zoeken slaagde hij er eindelijk in één der toegangen van de Citadel te bereiken en snelde toen op zijn tenen naar de poort. Maar daar bevond zich een ander obstakel in de vorm van een versterkte wacht. Het waren drie zwaar bewapende mannen. Pum-Pum dacht even na en meende toen een middel gevonden te hebben om aan de spiedende ogen van de wacht te ontkomen. Voor de poort bevond zich een balkon, vanwaar lange brede trappen naar de straatweg beneden voerden. De dwerg gooide nu een steentje voorbij de luipaardmannen en op het moment dat deze argwanend in de richting van het geluid keken, liet het watervlugge mannetje zich bliksemsnel van de trappen rollen. Een beetje pijnlijk, maar gelukkig ontsnapt aan de luipaardmannen, stond hij onder aan de trap op en zette het op een lopen. Een grote mensenmenigte trok zijn aandacht en hij besloot eens een kijkje te nemen. Vlug als een aal werkte hij zich tussen de benen der mensen door en stond al spoedig in de voorste rij. Daar aanschouwde hij tot zijn grote wanhoop de intocht der luipaardmannen. Alle grote gebouwen en strategische punten werden in bezit genomen. De omgeving van de Citadel werd door een groot aantal luipaardmannen afgezet en de dwerg prees zich gelukkig, dat hij net op het nippertje ontvlucht was. Even later verscheen in een grote wagen de Egyptische aanvoerder in eigen persoon. Geen juichkreet klonk op uit de verzamelde menigte. Voor hen betekende het het einde van hun welvaart en onafhankelijkheid...

ERIC DE NOORMAN

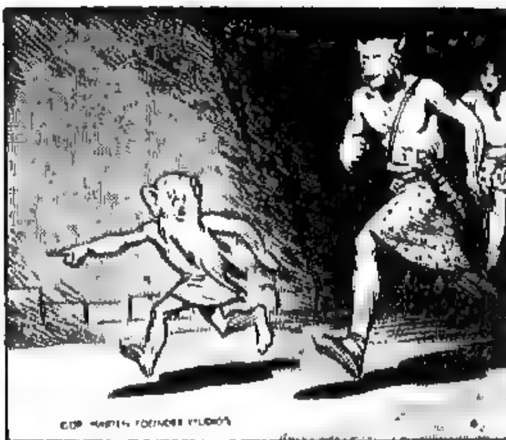

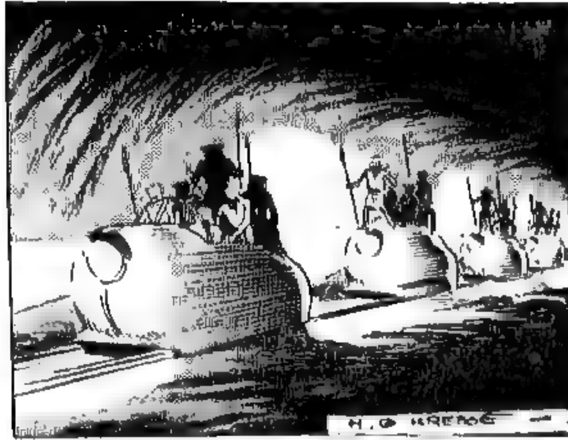

De dwerg was de stad uitgerend. In een der buitenwijken ontmoette hij een groep voormalige officieren, die opgewonden over de toestand redetwistten. Toen Pum-Pum bemerkte, dat geen van allen in de nederlaag wilde berusten, vertelde hij hun hoe Eric en Winonah gevangen waren genomen. Dit gaf de mannen weer moed en zij besloten enige vliegmachines te bemachtigen en te trachten de burcht weer in handen te krijgen. Dit plan lukte wonderwel en nog dezelfde avond vertrok een aantal metalen vogels met aan boord een grote groep vrijwilligers. Al spoedig doemde aan de horizon de burcht op en op veilige afstand daalden zij. Daarna slopen de mannen, onder dekking van enige rotsformaties, op de burcht toe. Daar had men de lichten reeds ontstoken en als een silhouet lag de burcht op de maanbeschenen vlakte. Behoedzaam naderden de soldaten. Zwak drong het geluid van zingende stemmen tot hen door; klaarblijkelijk hielden de luipaardmannen een feest. . De mannen slopen tenslotte over de open vlakte, welke hen van de burcht scheidde. Dit was het gevaarlijkste gedeelte van de tocht, want ieder ogenblik kon de wacht hun aanwezigheid opmerken en dan was hun kans verkeken. Maar gelukkig gebeurde er niets. De mannen van Atlantis beklommen behoedzaam de stenen trappen, waarna een van hen op de poort klopte. Een dronken luipaardman van de wacht deed de poort open en zwaaide naar buiten. Zijn benevelde ogen staarden recht in het grimmige gelaat van een soldaat van Atlantis. Voor dit evenwel goed tot hem doordrong, stormden de Atlantismannen de poort reeds binnen!

De wacht was volkomen overrompeld. De luipaardmannen waren te dronken om zich te verweren en stonden wezenloos toe te kijken toen de Atlantis-soldaten binnen stormden met de wapens in de vuist. Het ging alles snel in zijn werk, nadat de wacht onschadelijk was gemaakt, bezetten de soldaten de burcht geheel. Overal hetzelfde toneel: dronken luipaardmannen, brullend en zingend hun overwinning vierend. Een van de zalen van de burcht werd als verzamelplaats ingericht en geleidelijk kwamen groepjes luipaardmannen, onder bewaking van de triumferende Atlantis-krijgers, de zaal binnen, waar zij overgenomen werden door de bewakers. De luipaardmannen waren totaal ontnuchterd. Wat hen misschien nog het meest verontrustte was, hoe zij zich verantwoorden moesten tegenover hun leiders in de citadel voor deze kinderachtige nederlaag. Somber stonden zij in een groepje bijeen.... Nu werden de uniformen omgewisseld en na zich overtuigd te hebben, dat de gevangenen goed opgesloten waren, stormden de nu als luipaardmannen geklede Atlantis-soldaten achter de dwerg, naar de onderaardse gang ... Het pientere mannetje wist zich nog goed te herinneren waar zich de deur bevond en even later was een aantal atoomkarretjes op weg naar de hoofdstad. Dit gedeelte van de opstand was gelukt....!

 ERIC DE NOORMAN

In de citadel liep het feestmaal ter ere van de overwinning ten einde. Bedrukt stond Eric in een hoek. Hij had moeten toezien, hoe men Winonah beledigde. De luipaard-generaal keek haar af en toe aan met een valse grijns op zijn gelaat en ook de Egyptenaar gnuifde. Het feestmaal werd besloten met een brallende toespraak van Kirasso, die luide toegejuicht werd door de officieren. Toen gaf hij bevel de officier van de wacht te roepen. Deze verscheen ogenblikkelijk. „Smijt deze staatsgevaarlijke kerel in een kerker en zet een dubbele bewaking voor de deur," beval Kirasso de officier. Deze knikte zwijgend en wenkte enkele soldaten. Inmiddels was ook een der generaals opgestaan en Winonah bij de schouder vattend, dwong hij haar mee te gaan om gevangen gezet te worden. Knarsetandend van woede probeerde Eric tussen zijn escorte door te glippen, maar hardhandig en met een snauw gebood men hem door te lopen. Razend liep Eric naast zijn zwijgende bewakers. Zij passeerden vele zalen en eindelijk kwamen zij in een verlaten gedeelte van de citadel. Toen, terwijl Eric nauwelijks besefte wat hem overkwam, haalde de officier zijn mes te voorschijn en sneed kalm zijn boeien stuk....!

Verbijsterd keek onze held in de lachende gezichten van Atlantis-soldaten....! Na een korte uitleg trok Eric ook een luipaardhuid aan. Veilig in zijn vermomming als luipaardofficier betrad Eric nu de gang weer op zoek naar Winonah.... Zij was inmiddels door een generaal naar een kamer geleid, waar hij haar gevangen wilde zetten. Zij verweerde zich echter heftig en smeet hem een grote vaas, die zij te pakken kreeg, naar zijn hoofd! De man trok zonder aarzelen zijn zwaard! Op datzelfde moment werd de deur opengeworpen en een andere luipaardofficier verscheen.... Bliksemsnel trok de nieuw aangekomene zijn zwaard en pareerde de slag, die voor Winonah bedoeld was. „Achteruit." fluisterde de geheimzinnige redder, „ik ben het, Eric!" Zonder zich te bedenken viel Eric aan en de generaal wist nog net de slag te ontwijken. De generaal pareerde de stoot en liet het lemmet van Eric's zwaard bliksemsnel omhoogglijden. De heften stootten tegen elkaar en op dat zelfde moment lichtte hij Eric een been. Deze verloor zijn evenwicht. De generaal stootte toe, maar Eric wist zich om te gooien. De punt van het zwaard van de generaal stootte met kracht op de harde marmeren vloer en het lemmet brak in tweeën. Bliksemsnel richtte Eric zich op en de generaal in zijn gespierde armen nemend, wierp hij hem met een smak op de grond. Door een ongelukkig toeval lag Eric's zwaard binnen het bereik van de luipaardman, die het wapen ogenblikkelijk greep! Het zag er lelijk voor onze jonge Noorman uit. Een moment zaten de beide mannen tegenover elkaar als om zich voor de laatste faze gereed te maken.... en toen sprong Eric op!

ERIC DE NOORMAN

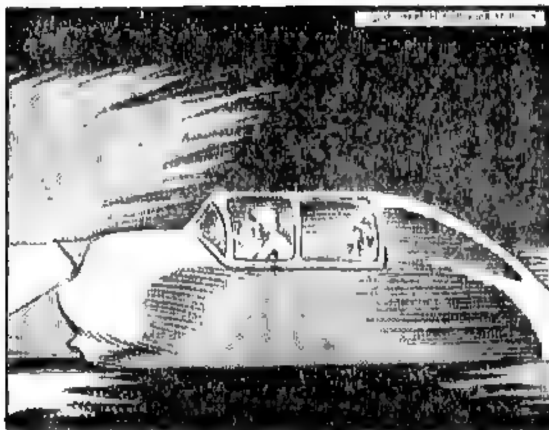

Alles hing er nu van af vlugger te zijn dan de generaal, die in het voordeel was door het bezit van Eric's zwaard! Als een panter sprong Eric op de man toe. Deze krabbelde vlug overeind, maar voordat hij zich in positie kon stellen, had Eric hem reeds een slag gegeven, die hem deed wankelen. Het zwaard ontviel hem en met een laatste slag werd het gevecht in Eric's voordeel beëindigd. Hijgend stond Eric enige minuten over de gestalte gebogen, klaar om bij de minste beweging opnieuw toe te slaan. Maar de man bewoog zich niet meer. Hij was bewusteloos. Nu keerde Eric zich naar het meisje en ontdekte tot zijn ontsteltenis, dat ze flauw gevallen was. Voorzichtig beurde hij haar op en begaf zich naar de gang. Toen hij een hoek omsloeg zag hij dat er een hevig gevecht aan de gang was. Klaarblijkelijk waren de vermomde Atlantismannen ontdekt. Snel trok Eric zich terug en overlegde wat hem te doen stond. Zijn positie was verre van rooskleurig, want hij kon niet zien, welke de echte luipaardmannen waren en welke de valse. Besluiteloos liep hij de gang weer terug, toen hij eensklaps op zijn arm getikt werd. Zich omwendend zag hij de dwerg voor zich staan! Jij Eric, ja of nee? fluisterde het mannetje benepen en zette zich in postuur om direct weg te lopen zo hij de verkeerde voor mocht hebben. Het was inderdaad zeer moedig van het kereltje. Gelukkig kon Eric hem geruststellen en toen wenkte de dwerg hem te volgen. „Hierin," fluisterde de kleine man toen zij bij een deur kwamen.

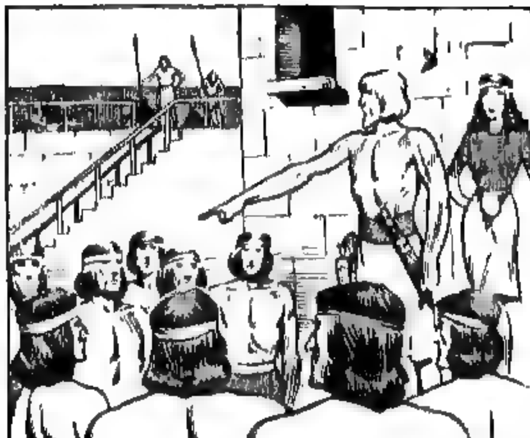

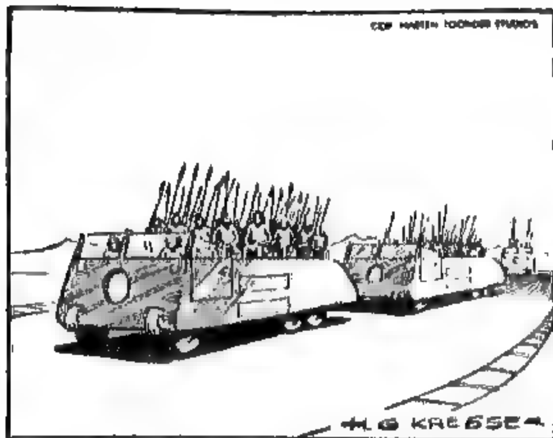

Het bleek, dat de dwerg een gang had gevonden, die uitkwam op de ondergrondse verbinding met de burcht. Hij was daar geweldig trots op en keek zijn grote vriend triomfantelijk aan met zijn pientere oogjes. Veel tijd hadden zij echter niet te verliezen en nadat zij de gang waren ingegaan en de deur achter zich hadden gesloten, spoedden zij zich naar de stoomwagens. Al spoedig hadden zij deze bereikt en even later gleed een der kleine voertuigen over de baan. In snelle vaart ging het naar de burcht! Inmiddels naderde het gevecht tussen de soldaten van Atlantis en de luipaardmannen zijn einde. De laatsten waren verre in de meerderheid, de Atlantismannen werden steeds meer teruggedreven en de uitslag leek dan ook niet twijfelachtig. Om geen nadeloze verliezen te lijden, begonnen zij zich terug te trekken en vluchtten toen de kans schoon was door de geheime gangen naar de stoomwagens.

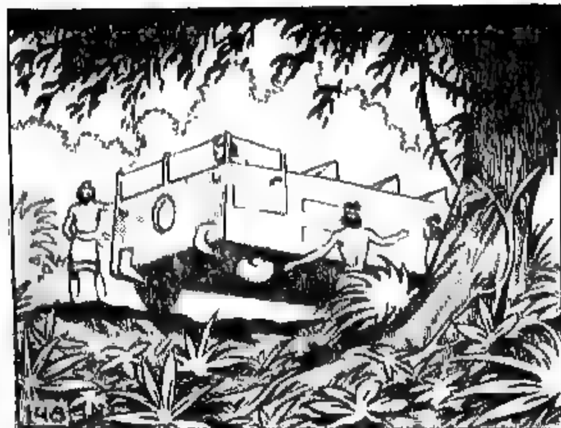
ERIC DE NOORMAN

Al spoedig waren Eric, Winonah en de dwerg onder de burcht aangekomen. Eric begaf zich snel naar boven en waarschuwde de mannen, die daar de wacht hielden bij de gevangen luipaardmannen, dat zij zich gereed moesten maken voor een snel vertrek. Juist toen de jonge Noorman weer naar beneden wilde gaan, kwam de dwerg aangesneld en vertelde, dat de uit de hoofdstad gevluchte Atlantismannen waren aangekomen. Eric liet allen bovenkomen en op het binnenplein verzamelen. De officieren brachten verslag uit van hun mislukte opstand. Daarna vertelde Eric hoe Winonah en hèm de steen was ontstolen en dat deze nu in handen van Kirasso was. „Mannen," zei hij, „wij kunnen op het ogenblik niets meer ondernemen en bovendien kan hier elk ogenblik een afdeling luipaardmannen verschijnen. Wij moeten dus vluchten naar het binnenland en betere tijden afwachten. Laat de moed niet zakken!" Stil doch verbeten gingen de mannen uiteen om àlles voor het vertrek in gereedheid te brengen. De in de burcht aanwezige wapens en gereedschappen werden in een leger-wagen geladen en ook een grote voedselvoorraad werd meegenomen. De legerauto's reden voor en de manschappen namen op de banken plaats. Nog eenmaal inspecteerden Eric en Winonah de wagentrein en de stoet zette zich in beweging, een onbekende toekomst tegemoet....!

Eric en Winonah hadden in de voorste wagen plaatsgenomen. De eerste tijd ging de tocht over de prachtig aangelegde wegen van Atlantis, maar allengs kwamen zij in een woester gebied. De wagentrein bevond zich in Zuid-westelijke richting, omdat daar, volgens Winonah, uitgestrekte bossen waren, welke uitermate geschikt zouden zijn voor een schuilplaats. De ganse dag trokken zij door de woestijn. Eerst de volgende morgen bereikten ze de eerste uitlopers van het woud, dat Winonah bedoeld had. Al lang hadden de wagens de gebaande wegen achter zich gelaten en het voortgaan werd hier uitermate bemoeilijkt door de wild dooreen geslingerde plantengroei van het oerwoud. Een kleine weide aan de rand van een kalm voortstromende rivier leek Eric een prachtige plaats om hun kwartier in te richten. Hier waren ze veilig, midden in de jungle, ver genoeg verwijderd van de meest vooruitgeschoven posten van de luipaardmannen. Er werden enkele tenten opgeslagen en toen begon men onmiddellijk met de bouw van een versterkt dorp. Geholpen door enige van de meest bekwame officieren, ontwierp Eric een bouwplan en de eerstvolgende dagen werd het bos verstoord door het geluid van bijlslagen. Stammen werden aangesleept: en reeds verrezen de geraamten van een aantal blokhutten. Eric inspecteerde geregeld de voortgang van het werk en onder zijn bekwame leiding werd geen onderdeel, hoe klein ook, verwaarloosd.

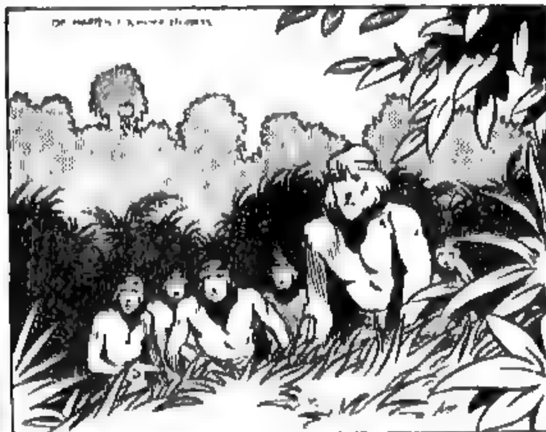

Winonah, die door haar afkomst en positie automatisch het bestuur in handen had, benoemde Eric, in aanwezigheid van de hele kolonie, tot militair leider. Het dorp in de wildernis was nu zo goed als gereed. Er waren op de open plek een aantal stevige blokhutten verrezen omgeven door een hoge borstwering. Vergezeld door zijn officieren inspecteerde Eric de kleine vesting. Hier en daar waren dingen vergeten, en hij gaf order, deze fouten te herstellen. In overleg met zijn meest vertrouwde medewerkers zocht hij verschillende mannen uit om voor de bewaking van het fort zorg te dragen. Het leven in de kleine kolonie begon allengs een geregeld karakter te krijgen en nu werden plannen ontworpen voor een opstand tegen de Egyptenaar. Daartoe had Eric verspieders in verschillende richtingen uitgezonden om de omgeving te verkennen. Eric wilde een aantal agenten naar de hoofdstad zenden, die moesten proberen in contact te komen met de daar aanwezige opstandige elementen. Een eerste vereiste was dus over luipaardhuiden te kunnen beschikken, daar zij deze als vermomming nodig hadden. Tijdens een der besprekingen van Eric en zijn officieren werd de komst van een verspieder gemeld. Even later verscheen de man voor Eric en deelde mee, dat er een luipaard-nederzetting enkele dagreizen naar het Noordwesten lag.

Ogenblikkelijk werden nu maatregelen getroffen, om dit dorp der vijanden te overvallen. Eric zocht een aantal mannen uit en voorzag hen van wapens. 's Morgens heel vroeg vertrokken zij. Als gids hadden ze de verspieder meegenomen, die het dorp ontdekt had. Twee dagen trokken de mannen door het oerwoud en in de avond van de tweede dag hadden zij hun bestemming bereikt. Het keurtroepje installeerde zich achter het dichte bladergordijn om de dageraad af te wachten. Dit was de beste tijd voor de overval. Toen de lucht in het Oosten begon te kleuren, gaf Eric zijn mannen een teken om zich gereed te maken. Geluidloos sloop het troepje naderbij. Enkele luipaardmannen deden slaperig de ronde. Blijkbaar was het merendeel der krijgers vertrokken naar de steden van Atlantis om deel te nemen aan de bezetting van het land. Plotseling snerpte een gil door de stilte van de vroege ochtend en Eric rees op uit zijn schuilplaats. Dit was het teken! De mannen sprongen ook op en de schildwachten, opeens klaar wakker, zagen versteend van schrik de aanvallers naderen.

De schildwachten waren volkomen verrast. Zij begrepen niet, waar deze vreemde mannen eensklaps vandaan kwamen en zij kregen ook weinig tijd er over na te denken, want Eric en zijn mannen hadden hen snel tot overgeven gedwongen. Het dorp bleek zo goed als verlaten te zijn. De enkele luipaardmannen, die achtergebleven waren als bewaking, waren in minder dan geen tijd onschadelijk gemaakt. Verheugd over deze gemakkelijke overwinning inspecteerde Eric zijn mannen. Niet één bleek gewond. Op zijn bevel doorzochten zij nu de kleihutten en een verrassende voorraad goederen kwam te voorschijn. Met een bedroefd lachje stelde Eric vast, dat een groot gedeelte van hun buit bestond uit geroofde goederen van Atlantis. Wapens, kleding, voedsel, vlechtwerk en een hele verzameling luipaardhuiden vielen in hun handen. Met een tevreden gezicht stond Eric dit alles aan te kijken en toen stak hij zich in de kleding der luipaardmannen. Hij en zijn onder-commandant gingen nu ijlings naar de vesting terug om opdracht te geven, de goederen met een der legerwagens op te halen.

In de vesting werd op Eric's komst met spanning gewacht en groot was de vreugde toen men de uitslag van de expeditie hoorde. Eric, als commandant van de woudvesting, en enige officieren gingen nu op weg naar Atlantis. Winonah deed hun uitgeleide. „Weet goed, dat veel afhangt van het welslagen van deze tocht. Hij zal vol gevaren zijn, dus wees voorzichtig! Jij bent de enige, op wie Atlantis zijn hoop kan vestigen, dus zorg er voor, dat je niet nodeloos in moeilijkheden komt," zei zij waarschuwend. Toen ging het kleine troepje op weg. Hun tocht duurde vele dagen, maar eindelijk zagen zij de blinkende stad voor zich liggen in de laagvlakte. Een ogenblik stonden de drie mannen te kijken naar de drukte op de wegen. . . en een gevoel van weemoed kwam over hen. Eindelijk vervolgden zij hun weg. Zo natuurlijk mogelijk liepen zij op de Westelijke poort toe. Eensklaps zag Eric, dat iedere luipaardman aangehouden werd om een papier te laten zien aan de wachters bij de poort. Ook viel hem op, dat de wacht uit een groot aantal mannen bestond, zodat geen muis in of uit de stad kon komen zonder gecontroleerd te worden. De drie spionnen keerden op hun schreden terug en zij prezen zich gelukkig, dat Eric de controle

ERIC DE NOORMAN

Besluiteloos verwijderden zij zich van de poort en eensklaps flitste Eric een gedachte door het hoofd: de havenwijk! Onder het lopen vroegen zij zich verwonderd af, wat de scherpe contrôle bij de poort wel kon beduiden. Zij wisten niet, dat de Egyptenaar ook zijn maatregelen getroffen had en dat hij, direct nadat de ontvluchting van Eric en Winonah bekend was geworden, de meeste officieren en manschappen had laten gevangen nemen en naar de mijnen brengen. Ook wisten zij niet, dat Kirasso alle luipaardmannen van een paspoort had laten voorzien om spionnen geen kans te geven ongemerkt in de stad door te dringen. De contrôle van de paspoorten hadden zij gelukkig juist op tijd gemerkt. In de havenwijk heerste een ongewone drukte. Bij het zien van de gehate luipaardmannen waren er verscheidene mannen, die snel tussen de hutten en in de smalle straten verdwenen. Zonder twijfel waren dat soldaten of officieren, die de dans hadden weten te ontspringen! De bevolking van het havenkwartier was de luipaardmannen zeer vijandig gezind en schroomde niet, dit te tonen door woedende blikken en onderdrukte verwensingen. Onverstoorbaar vervolgden de drie spionnen echter hun weg, hun ogen goed de kost gevend. Plotseling zag Eric op de hoek van een steeg een oude man zitten, die een vreemde aantrekkingskracht op hem uitoefende. Kalm naderde hij de oude, gevolgd door zijn twee metgezellen. „Aalmoes, heer," stamelde de man. Hij had een geweldige neus. Eensklaps bukte Eric zich.... De ingevallen wangen van de oude waren niet echt.... maar een kunstige vermomming!

154

„Sta op," beval Eric, „laat me je gezicht eens kijken, oudje." Aarzelend stond de man op, maar een dreigend gebaar met de speer was een goede aansporing voor hem. Een paar tintelende ogen keken Eric aan.... Een korte baard kon nauwelijks 's mans gelaatstrekken verbergen. Zelfs ondanks de neus zag Eric wie hij voor zich had. Het was de ondercommandant, die tijdens de overval van de luipaardmannen op de burcht van de Steen gevangen was genomen. Bliksemsnel werkten Eric's hersens. Het was mogelijk, dat de man een verrader was, in dat geval mocht de man niet weten wie zich achter het luipaardmasker verborg. Toch leek het Eric niet waarschijnlijk, dat de man een rol speelde aan de zijde van de Egyptenaar, want de bewaking van de burcht bestond uit speciaal opgeleide, uiterst betrouwbare mannen.

„Ik ken jou, ondanks je oudemannen-gedoe," zei Eric en hij was benieuwd wat de uitwerking van deze woorden zou zijn. Het was evenwel zeer verrassend. „En ik ken jou, ondanks je luipaardmannengedoe. Ik herken je stem en je huid is lichter," antwoordde de man met lichte spot in zijn stem. „Ga mee, opstandeling!" vervolgde de officier fluisterend. Nog steeds op zijn hoede, volgden Eric en zijn metzellen de oude man. Deze liep naar een vervallen hut aan de zienkant en klopte daar op een speciale manier. Even later werd deur geopend en Eric trad een lage kamer binnen, waar zich nog meer oud-officieren bevonden. Met een vlugge beweging deed de man zijn neus af en toen volgde een hartelijke begroeting, nadat ook Eric zijn vermomming had afgelegd.

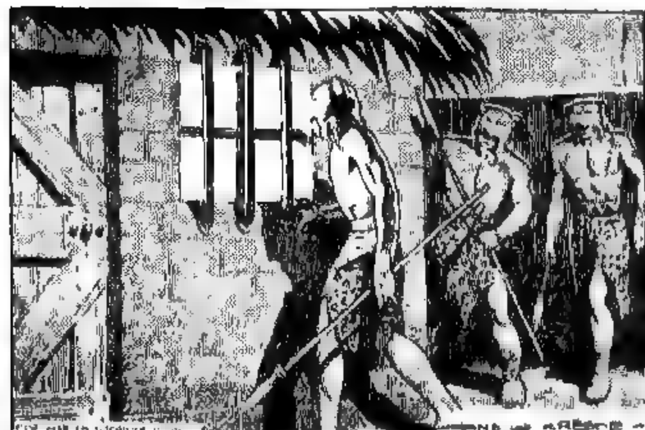

Er werd nu meteen begonnen met een plan te ontwerpen om binnen de stad te komen. Aangezien de poorten zwaar bewaakt werden, was slechts door list iets te bereiken. Na lang en zorgvuldig overleg werd een besluit genomen. De rivier, welke dwars door de hoofdstad liep, werd door middel van een nauw kanaal onder de stadswallen doorgeleid. Deze onderaardse tunnel werd iedere dag bij zonsondergang afgesloten met een groot hek. Waar de rivier, aan de binnenzijde van de stadsmuur, weer te voorschijn kwam, bevond zich een kleine wachtpost van luipaardmannen, die het hek moesten bedienen. Even vóór zonsondergang zouden Eric en zijn getrouwen, vermomd als luipaardmannen, door de tunnel zwemmen en zo nodig de wachtpost overmeesteren. De onderaardse poort zou dan niet gesloten worden en Eric kon, wanneer dat nodig was, weer ongemerkt de stad verlaten. Dit plan leek goed en werd met instemming begroet. Het wachten was nu nog slechts op de avond.... Terwijl de mannen bij elkaar zaten en Eric met belangstelling luisterde naar de verhalen, die over de Egyptenaar gedaan werden, werd er eensklaps op de deur gebonsd en gealarmeerd grepen de mannen hun wapens, terwijl één voorzichtig naar de deur sloop....!

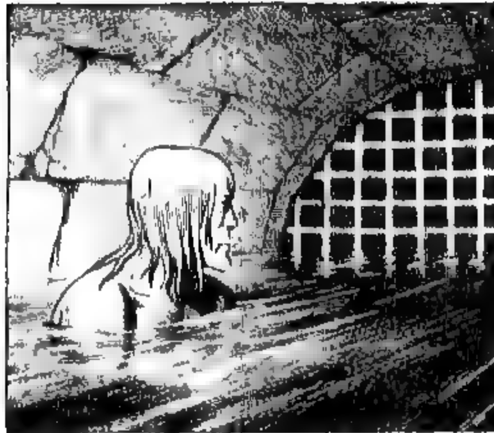

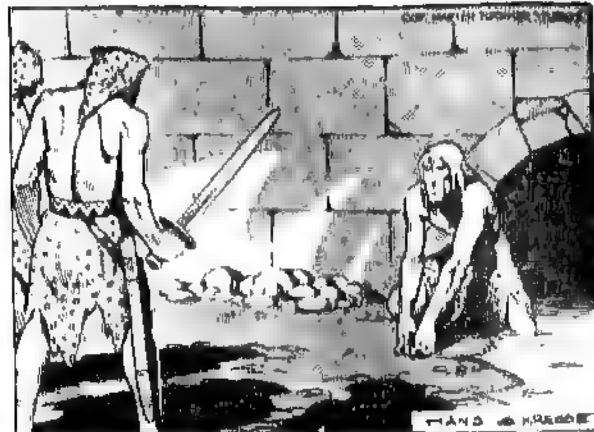

Voorzichtig gluurde de Atlantis-soldaat door een klein venster in de deur en toen opende hij deze met een grijns.... Daar huppelde de kleine dwerg, die de aanwezige mannen begroette met een vrolijk gegrinnik. Opgelucht gingen de opgeschrikte mannen weer zitten en toen Eric verwonderd vroeg, hoe de dwerg hen had kunnen vinden, zei het kleine mannetje trots: „Winonah mij sturen, mij zoeken heel goed.... vinden hier dappere man.... mij passen op grote man, boel vechten? Mij helpen." Verder lukte het onze held niet, nog een woord uit het vreemde kereltje te krijgen. De kleine man wilde niet verraden, dat Winonah zo ongerust over Eric's lot was, dat zij Pum-Pum achter hem aan had gestuurd om in zijn buurt te blijven en haar eventueel te waarschuwen, wanneer hij in gevaar mocht komen. De dwerg was daarvoor de aangewezen persoon, omdat hij overal kon binnendringen zonder dat men hem wantrouwde. Langzaam daalde de avond over de grote stad en Eric maakte zich gereed om zijn stoutmoedig plan te verwezenlijken. De officier gaf hun nog enige raadgevingen en met een laatste groet verdween de jonge Noorman met zijn gevolg in de schemer....

Eric en zijn troepje liepen in hun luipaardvermomming door de havenwijk, onderwijl scherp oplettend of niet ergens een contrôlepost was opgesteld. Al spoedig bereikten zij de rivier en aan de voet van de hoge stadswal vonden zij de tunnel. Lange tijd zaten zij daar, maar niemand vertoonde zich op deze plek en geen geluid werd vernomen. Eindelijk gaf Eric een teken en voorzichtig lieten de mannen zich in het water glijden. Achter elkaar verdwenen zij in de tunnel! Geruime tijd leek het of zij in het volkomen duister zwommen, maar gaandeweg begonnen zij iets te onderscheiden. Al spoedig passeerden zij nu het hek. Eric bleef hier wachten tot alle mannen voorbij waren en volgde hen toen weer. Hij had echter nog geen twee slagen gedaan of achter hem zakte met een luid geknars het hek naar beneden. „Zo," mompelde hij, „dat was maar juist op tijd!" Zijn mannen waren intussen doorgezwommen en Eric haastte zich hen in te halen. Zij waren echter al op hun plaats van bestemming aangekomen en toen Eric te voorschijn kroop, stonden zijn mannen klaar met de wapens in de vuist.

Vechten bleek niet nodig, want er was geen spoor te ontdekken van een luipaardwachtpost. De mannen, die het hek bedienden, waren blijkbaar weggegaan. Nadat Eric en zijn mannen nu het hek weer hadden opgehaald, zochten zij een schuilplaats voor de nacht. De volgende morgen begaven zij zich elk afzonderlijk op weg. Eric begaf zich naar de markt. Hij hoopte daar bekenden te ontmoeten, die bereid zouden zijn aan een opstand mee te werken. Hoewel het nog vroeg in de morgen was, heerste er al een bedrijvige drukte. Eric merkte op, dat er zich verscheidene groepen luipaardmannen over het terrein bewogen. Klaarblijkelijk met de opdracht een oogje in het zeil te houden. Eensklaps zag Eric een klein mannetje zich schuchter door de mensen-menigte bewegen. Het was Pum-Pum, de dwerg! Zo onopgemerkt mogelijk begaf Eric zich naar het mannetje en tikte hem op zijn schouder.... Met een verschrikte kreet draaide de dwerg zich om en toen hij de grote luipaardman zag, werd zijn volle gezichtje doodsbleek. „Kom jij maar eens mee," zei Eric gedempt. In een steegje vertelde hij de bange dwerg lachend wie hij was. Opgelucht en monter vertelde Pum-Pum nu, dat hij een goed adres wist om samen te komen. Hij zou Eric er eerst heen brengen en dan proberen de andere Atlantiden te ontdekken. Eric legde hem uit, waar zij die avond zouden samenkomen. Het wachtwoord zou „vesting" zijn. Zij waren inmiddels bij een klein huisje gekomen. Pum-Pum klopte aan en na enige tijd deed een oude vrouw open.

De oude vrouw schrok bij het zien van de luipaardman en keek wantrouwend van de een naar de ander. De dwerg legde echter in enkele woorden uit, wie Eric was, en na een korte aarzeling verzocht de vrouw hem binnen te komen. Pum-Pum ging op zoek naar Eric's makkers. De oude vrouw bleek zeer vriendelijk te zijn en vertelde het een en ander over de gebeurtenissen sinds de Egyptenaar de macht in handen had. Er stond een prijs op Eric's hoofd van tienduizend zilverlingen. Eric glimlachte: „ik wist niet, dat ik zoveel waard was." Het meest interesseerden hem echter de verhalen over de gevangengenomen Atlantis-soldaten. Zij waren gedwongen in de tinmijnen te werken onder vreselijke omstandigheden. Hij nam zich voor te proberen deze ongelukkigen te bevrijden. De man van zijn gastvrouw bleek werkzaam in de kazerne van de troepen, die de wacht hielden in deze mijnen. Hij kon Eric waardevolle inlichtingen geven. En toen, terwijl de oude man nog aan het praten was, kwam er opeens een gewaagd plan in Eric's brein op. Het hoofd van de bewakingstroepen was een kolonel, die bijgestaan werd door twee kapiteins. „Kijk".... zei Eric, „ik zal die kolonel zijn en mijn makkers de kapiteins!"

OP AUDIËNTIE BIJ KIRASSO....

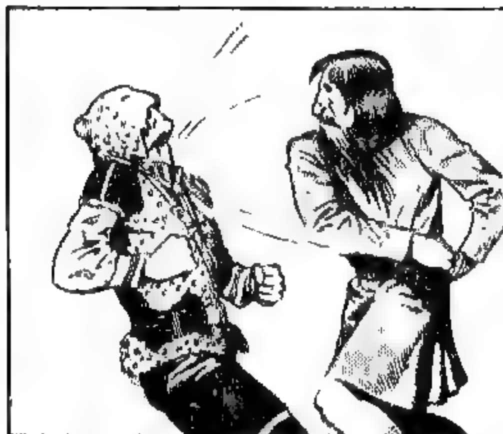

Van een stuk gekleurde klei boetseerde Eric op handige wijze de neus van de oude man na; daarna smeerde hij zijn gezicht in met een bruin poeder en verfde zijn haar. Twee van zijn makkers vermomden zich eveneens als schoonmakers. Zij zagen er onherkenbaar uit! De volgende morgen gingen de drie vermomde mannen in plaats van de oude man naar de kazerne. Met kloppend hart gingen zij de poort door, doch de wachtpost lette niet eens op hen! De voornaamste taak van Eric's gastheer was het schoonhouden der vertrekken van de kolonel.

De jonge Noorman volgde stipt de aanwijzingen die hij had gekregen en zonder veel moeite vond hij de bedoelde vertrekken. Eric's helpers bleven in de gang wachten, terwijl hijzelf op een deur tikte en deze daarna voorzichtig opende. Ondanks het vroege uur zat de kolonel reeds achter zijn bureau. Toen hij de deur hoorde openen, keerde hij zich om en reeds wilde hij zijn werk weer vervolgen, toen iets in de houding van de oude man zijn argwaan opwekte. Ongemerkt ging zijn hand naar de alarmschel....

Eric zag de hand van de kolonel naar de schelknop gaan en hij rook onraad. Snel trad hij de kamer binnen en sloot de deur achter zich. Net op het moment, dat de kolonel wilde bellen, stootte Eric met zijn bezem toe. De vieze, oude bezem trof de man in het gezicht en duwde hem achteruit, buiten het bereik van de knop.... De kolonel slaakte een kreet van afschuw toen hij het vieze voorwerp in zijn gezicht voelde. Maar reeds was Eric naderbij gesprongen en met een geweldige slag velde hij de kolonel. Dit deel van de overval was naar wens verlopen. Voor alle zekerheid sloot Eric de deur, alvorens zich in het costuum van de kolonel te steken. De bewusteloze man werd daarna gebonden, een prop in de mond gestopt en toen in een kast gezet, die Eric zorgvuldig sloot. Hij verwijderde zijn neus en streek zijn haren glad. Toen zette hij de beschermende kap op en ontsloot hij de deur van de kamer weer, om het volgende deel van het plan te gaan verwezenlijken.

OP AUDIËNTIE BIJ KIRASSO....

Onze held stelde zich zo op, dat hij het licht, dat door het venster naar binnen viel, in zijn rug had. Daarna belde hij de wacht. Toen deze verscheen en onderdanig groette, bromde Eric: „Laat mijn kapiteins verschijnen en de twee schoonmakers van de officiersverblijven! Vlug!" De man salueerde weer en maakte zich vlug uit de voeten om zijn opdracht uit te voeren. Gelukkig had hij niet gemerkt, dat het niet zijn echte commandant was. Even later verschenen de twee kapiteins, gevolgd door de als schoonmakers verklede Atlantiden.

Eric schraapte zijn keel; hij wilde eigenlijk niet te veel spreken, opdat de mannen niet te vlug zouden merken, dat zij een ander voor hadden. „Sluit de deur!", gebood hij. Een der kapiteins maakte een verwonderde beweging en Eric, die begreep, dat zijn stem hem reeds verraden had, gaf de twee „schoonmakers" een teken. Als één man keerden deze zich om en grepen de twee verbijsterde kapiteins aan. Vóór zij iets konden doen, waren zij reeds gebonden. Ook zij kregen, nadat zij van hun kleren waren ontdaan, een prop in de mond.

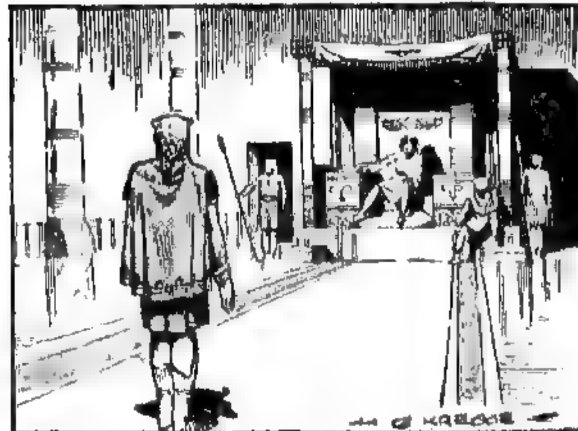

„Prachtig" zei Eric. In een oogwenk hadden zijn helpers zich in de kleding van luipaardkapitein gestoken en Eric draaide met een tevreden gezicht de kamerdeur weer op slot. Ook de kapiteins werden nu in de muurkast gestopt en toen begonnen de drie samenzweerders op hun gemak de laden van het bureau te onderzoeken. Allerlei rapporten over de tinmijnen werden aan een nauwkeurig onderzoek onderworpen en gaven de mannen waardevolle inlichtingen.... Eensklaps liet Eric een zacht gefluit horen.... „Dit is zeer interessant," mompelde hij.... Nieuwsgierig traden zijn mannen naderbij. Het was een brief, eigenhandig geschreven door de Egyptenaar, waarin verklaard werd, dat de audiëntie, waarom de kolonel gevraagd had, was toegestaan en wel op de 12e dag in de maand der geurige bloemen. „Dat is vandaag," zei Eric.... „Let op! dit is onze kans. Als ik ga in plaats van de kolonel, kan ik de Egyptenaar overmeesteren, waarna wij de macht in handen nemen!" Dit doldrieste plan werd hem door zijn twee helpers sterk afgeraden. Maar Eric had besloten zijn zin door te zetten.

OP AUDIENTIË BIJ KIRASSO....

Hoewel zijn vrienden alles in het werk stelden hem van zijn dolle plannen af te houden, stond Eric's besluit vast. „Het geluk is met ons vandaag," zei hij. „Denk eens goed na: een audiëntie bij de Egyptenaar! Hij en ik alléén in één vertrek! Ik kan hem gemakkelijk overmeesteren, ik voer hem mee.... en dan....!" Zuchtend gaven de beide mannen hun pogingen op en toen het uur van de audiëntie gekomen was, deden zij geen moeite meer hem tegen te houden. Eric wilde zijn gewaagde plan niet opgeven.... Aan de poort van de citadel werd hem zijn order gevraagd en een kapitein verzocht hem zijn wapens in te leveren. Hoewel met tegenzin, voldeed Eric aan dit verzoek, daar het een lelijke streep door zijn rekening was. Geëscorteerd door twee schildwachten, betrad Eric het vertrek van de Egyptenaar.... maar daar wachtte hem een nieuwe teleurstelling. Op een troon, geflankeerd door twee zwaargewapende schildwachten, zat zijn aartsvijand en tot overmaat van ramp, zag Eric de kolossale figuur van een luipaardgeneraal naast de troon zitten.... Het hart zonk hem even in de schoenen.

ERIC DE NOORMAN

Wantrouwen en angst verteerde de Egyptenaar, nu hij op het toppunt van zijn macht was. Hij wist, dat hij zeer gehaat was bij het volk van Atlantis. Reeds langs had hij zijn Egyptische kleding afgelegd en verwisseld voor de rijke, imposante kleding van de Atlantische aristocratie.... Achterdochtig beschouwde hij de naderende figuur van de als kolonel der luipaardmannen verklede Eric. Voor alle zekerheid wenkte Kirasso zijn generaal, dichter bij hem te komen. En toen commandeerde hij: „Treed nader!" Eric voldeed aan dit verzoek. Zijn plan had niet veel kans van slagen meer en hij pijnigde zijn hersens om zijn audiëntie te kunnen rechtvaardigen.. . „Wat wenst gij?", gromde de Egyptenaar, toen Eric vlak voor de troon genaderd was. „Ik kom tot u met belangrijk nieuws," sprak de Noorman, zoveel mogelijk zijn stem veranderend. Met half toegeknepen ogen luisterde de Egyptenaar toe. Eric aarzelde, wat moest hij verzinnen? Deze aarzeling werd hem noodlottig! Eensklaps verhief de Egyptenaar zich van zijn troon en siste: „Grijpt die man! Ik vertrouw hem niet....!"

Een ogenblik heerste er een doodse stilte in de grote zaal. Eric keek om zich heen maar twee paar sterke handen grepen hem aan. Verwoed verweerde Eric zich en in de hitte van het gevecht glipte de luipaardkap van zijn hoofd.... „Te wapen!".... „Hulp!" brulde de Egyptenaar verschrikt, toen hij eensklaps tot de ontdekking kwam, dat zijn meest gevreesde vijand zo dicht bij was. Van alle zijden snelden luipaardsoldaten toe en het duurde niet lang meer of Eric was volkomen machteloos in de greep van een aantal stoere mannen.

„Werpt hem in de doden-cel," snauwde Kirasso met een verheugde grijns.... Toen kwam er eensklaps een verontrustende gedachte in zijn brein op en met stemverheffing vervolgde hij: „Twee wagens met soldaten naar de kazerne om een onderzoek in te stellen!" Men bracht Eric naar een onderaardse cel. Ratten en muizen liepen over zijn voeten en in het halfdonker zat Eric moedeloos terneer.... Zijn spel was uit.. Hier, ver verwyderd van zijn vrienden, was redding vrijwel uitgesloten....!

Wekenlang zat Eric in zijn cel, tot op een morgen de deur werd opengeworpen en de officier van de wacht, vergezeld van een in veel goud gehuld persoon, de kerker binnentrad. Hij fronste de wenkbrauwen. Er was iets in de figuur van de onbekende, dat hem bekend voorkwam en onze held pijnigde zijn hersens in een poging achter de identiteit van de vreemdeling te komen.... Gedurende enkele ogenblikken staarden Eric en de vreemde officier elkaar zwijgend aan en toen zei de laatste: „Breng ons naar het onderzoek-vertrek, ik wens deze misdadiger een verhoor af te nemen." Er ging een schok door Eric heen: diè stem! waar had hij die zware stem meer gehoord? De officier van de wacht ging hen voor naar een klein, kaal vertrekje zonder vensters.

De officier ontstak een licht en bleef in afwachtende houding bij de deur staan. „Laat ons thans alleen," gromde de generaal. De vreemdeling wachtte tot de voetstappen van de commandant zich verwijderden en wendde zich toen langzaam tot Eric, die zich inspande om de figuur van de man in zijn geheugen terug te roepen. „Gij kent mij," zei hij, „dat zie ik aan uw gezicht." „Welnu, wie ben ik?" Eric staarde hem achterdochtig aan.... „Zijt gij... . ja, gij zijt de generaal, die naast Kirasso zat toen hij mij gevangen liet nemen!" Een onderdrukt gelach was het antwoord en de vreemde knikte langzaam met het hoofd.... „Kijk," gromde hij, en met een ruk trok hij zijn masker van het gelaat! „MIJN naam is TUBULAH!"

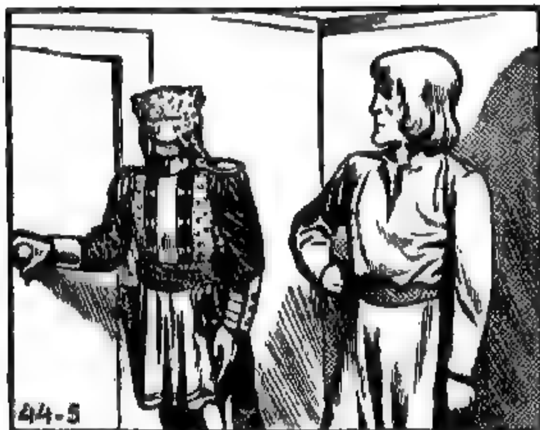

Eric's gedachten gingen snel. Wat was de bedoeling van deze vertoning? Wat wilde de generaal bereiken? „Uw positie," verbrak deze het zwijgen, „is hachelijk. Gij zult naar de citadel gebracht worden en daar wacht u een zekere dood. Zijt gij u daarvan bewust?" Zwijgend knikte Eric. Hij vroeg zich nog steeds af wat het motief voor de vreemde houding van de luipaardgeneraal kon zijn, en onze held was op zijn hoede.... „Luister," vervolgde Tubalah snel. „Wij kunnen niet te lang spreken, dat wekt achterdocht. De Egyptenaar is een waanzinnige en hij hoort niet langer op de troon. IK wil de macht. IK wil heerser worden van Atlantis. Er is een goed gewapend leger. De soldaten en officieren zijn mij trouw.... Zij walgen van de machtsmisbruiker, die thans hun heerser is.... zij wensen niet langer aan hem te gehoorzamen. In hun ogen ben IK en IK alleen geschikt voor het leiderschap van de staat.... Ik kan een staatsgreep wagen, maar ik mis de steun van de bevolking.... Nu heeft de Voorzienigheid mij u in handen gespeeld. Gij en ik samen kunnen de Egyptenaar van zijn vergulde troon doen storten! Met uw hulp en die van uw volgelingen kan, MOET ons plan gelukken...." Eric had aandachtig geluisterd, en langzaam vernauwden zijn ogen zich tot spleetjes. Een gevoel van achterdocht beving hem!

ERIC DE NOORMAN

Gespannen wachtte de generaal op de reactie van de Noorman.... „Zijt gij bereid mij in ruil voor uw vrijheid te steunen?" vroeg hij dringend. „Gij doet mij daar een vreemd aanbod," zei Eric bedenkelijk. „Wie zegt mij, dat gij te vertrouwen zijt." Tubulah lachte schamper. „Waartoe zou ik mij zo bloot geven, wanneer het mij niet volle ernst was?" „Welnu," besloot Eric, „ik wil het in overweging nemen. Geef mij echter enige uren bewegingsvrijheid." Tubulah stemde daarin toe, leidde Eric naar een zij-uitgang en voegde hem toe: „Gij zijt vrij te gaan waar u wilt. Ik verwacht u hier terug even na zonsondergang. Doe geen moeite te ontkomen, alle poorten en wallen hebben vier dubbele wachtposten! Kirasso doet zijn werk niet half!" Eric's kameraden waren zeer verheugd toen zij hem heelhuids zagen terugkeren. In korte trekken legde hij zijn trouwe volgelingen uit, wat de generaal hem had voorgesteld. Toen Eric uitgesproken was, keken de mannen elkaar onzeker aan. Wat moesten zij doen? „Kijk eens," vervolgde Eric. „Wij zijn vrijwel ten dode opgeschreven. Ik begrijp heel goed, dat, indien de staatsgreep zou lukken, Tubulah mij onschadelijk zal maken. Maar dat is van later zorg. Nu is het onze enige kans hier vandaan te komen!" De getrouwen knikten aarzelend .... zij begrepen, dat Eric gelijk had. Een voor een stemden nu de mannen toe. Eric vertrok weer naar de afgesproken plek. Tubulah zelf opende de poort op Eric's klopsignalen. Hij deelde hem mee, dat zijn mannen en hijzelf het plan zouden steunen. Tubulah was hierover zeer verheugd, hij zou meteen de nodige maatregelen nemen. Tot zolang keerde Eric in zijn cel terug!

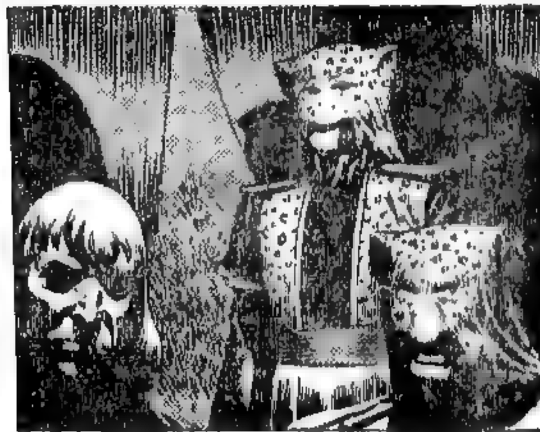

Enkele dagen later verscheen Tubalah weer in de kerker en nu werden de plannen voor de actie besproken. Een van Eric's volgelingen zou de gelegenheid worden gegeven uit de stad te ontsnappen, zodat hij de burgers van Atlantis kon waarschuwen en oproepen voor de op handen zijnde strijd. Het leger van de generaal zou uitrukken en ergens in de wildernis zijn kamp opslaan, waar zij dan de leiders der opstandelingen voor een nadere bespreking konden ontmoeten ... Tot dusverre had Eric instemmend geknikt, doch toen vroeg hij: „En hoe zal mijn positie zijn gedurende deze tijd?" Tubalah glimlachte nauw merkbaar. „Gij blijft mijn gevangene," antwoordde hij. immers, indien ik u vrij liet rondlopen, zoudt gij ongetwijfeld vluchten, om op eigen gelegenheid mij zowel als de Egyptenaar te bevechten. Het zal u echter aan niets ontbreken en bovendien hebt gij dezelfde rechten als wij luipaardmannen." Eric knikte bedachtzaam. Zulk een antwoord was te verwachten geweest Tubalah vertrok weer en nog diezelfde nacht glipte een donkere schaduw langs de hoge muur van de stad en verdween in de duisternis. De steen was aan het rollen gebracht. Enkele dagen later vertrok ook het leger van de luipaardgeneraal. Eric en Pum-Pum zaten in de wagen van Tubalah. Gedurende enkele dagen trok het leger door de wildernis, totdat Tubalah bevel gaf de wagens te laten stoppen om het kamp op te slaan. Eric keek om zich heen: hier was dus de plek, waar de conferentie met de leiders van zijn rijscharen zou plaats vinden!

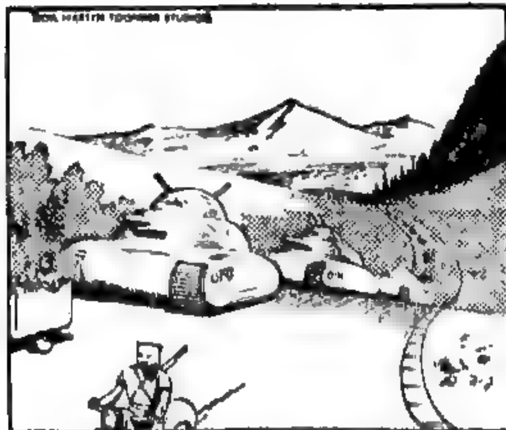

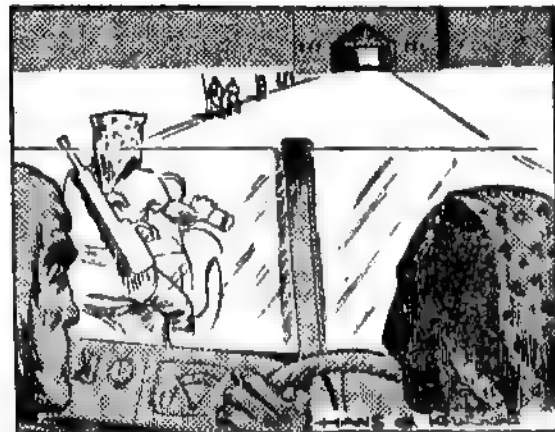

Onder bewaking van een soldaat bleven Eric en de dwerg in de wagen achter en zagen toe, hoe de manschappen van Tubalah het tentenkamp opsloegen. Terwijl de mannen hiermee nog bezig waren, kwamen de eerste Atlantis-officieren, leiders van verspreide groepen opstandelingen, reeds aan. Onder hen waren ook de aanvoerders van Eric's eigen groep en met hen kwam Winonah mee. Eric begroette haar hartelijk en vertelde haar in 't kort wat hem was overkomen. Hoewel zij zeer gelukkig was dat er niets met hem was gebeurd, stond het plan van Tubalah haar niet erg aan. Inmiddels was de tent van de generaal klaar en hij nodigde Eric en Winonah uit daar plaats te nemen. Pum-Pum huppelde vlug achter hen aan! Tegen de avond verscheen Tubalah weer, vergezeld van een aantal officieren. Na hem kwamen de Atlantis-officieren. Op verzoek van de generaal legde Eric uit, waarvoor zij bij elkaar waren en de mannen luisterden aandachtig. Eric merkte duidelijk, dat zij allen bereid waren voor hem door 't vuur te gaan. „Deze heer," besloot Eric, wijzende op de generaal, „zal nu zijn plan van actie ontvouwen." De generaal kuchte gewichtig en begon langzaam en zacht te spreken. Geen van de aanwezigen had erg in de luipaardofficier, die eerst bij de ingang van de tent stond en nu langzaam naderbij kwam....

DE STAATSGREEP

Generaal Tubalah ontvouwde gaandeweg zijn gevaarlijke plannen. Ieder onderdeel van de staatsgreep werd gewikt en gewogen, geen detail werd overgeslagen. Nog steeds stond de officier achter de spreker en luisterde gespannen. Plotseling viel het oog van een der Atlantiden op de man en in een plotselinge opwelling van wantrouwen vroeg hij: „Zijn al uw officieren en manschappen betrouwbaar?" met een flauwe hoofdknik in de richting van de nu weer in de tentopening staande officier. Zonder zelfs om te kijken antwoordde Tubalah: „Gij kunt u op mijn mannen verlaten. Zij delen mijn gevoelens ten opzichte van Kirasso. Voor verraad behoeft u niet bevreesd te zijn." Gerustgesteld hervatten de Atlantiden nu hun besprekingen en toen, reeds lang na middernacht, de samenzweerders uit elkaar gingen, was het plan voor de staatsgreep tot in alle bijzonderheden bestudeerd en besproken. Tubalah zond de volgende morgen enkele van zijn officieren met een vervalst bevel naar het in de buurt van de hoofdstad liggend vliegterrein om daar het commando over te nemen. Enige tijd later brak ook het leger op en als een grote slang kronkelde het over de wegen in de richting van de hoofdstad van Atlantis. Dagen ging de tocht over de vlakten en door de wouden van het eens zo machtige Atlantis en eindelijk zagen zij de grote Westelijke poort voor zich opdoemen.... Hoewel het gehele plan tot in de puntjes verzorgd was, bekroop Eric toch een onbehaaglijk gevoel bij het idee, dat hij zich nu vrijwillig in de macht van zijn aartsvijand Kirasso ging begeven....

ERIC DE NOORMAN

Begeleid door een escorte zwaar gewapende mannen ging het in snelle vaart door de poort en langs de hoofdweg naar de poort van de citadel. Het eerste punt van het programma was doordringen tot Kirasso. Hiertoe had Tubalah eerst laten bekend maken, dat Eric gevlucht was en later, dat hij de vluchteling en tevens de wachteres van de Steen gevangen had genomen. Omgeven door een haag van soldaten bracht men de gevangenen naar de troonzaal, waar Kirasso, omringd door zijn lijfwacht, zijn aartsvijand reeds stond op te wachten. „Mooi," zei hij, „eindelijk is de strijd gestreden. Nu zult gij mij nooit meer ontsnappen. n i e m a n d is in staat om mij, Kirasso, te weerstaan!" Zijn slangenogen namen de krachtige gestalte van Eric op en toen richtte de heerser zijn blikken op generaal Tubalah. „Gij hebt mooi werk geleverd, mijn vriend." De Egyptenaar klapte in zijn handen en een bediende bracht hem op een kussen een grote gouden ster binnen. „Ziehier, generaal Tubalah," sprak Kirasso, „het hoogste teken van de waardigheid in Atlantis speld ik u thans op de borst." Tubalah liet zich gelaten het onderscheidingsteken op de borst spelden, waarna hij haast onhoorbaar een onderdanige dankbetuiging mompelde. Toen viel Kirasso's blik op Winonah en om de beloning nog mooier te maken, voegde hij er aan toe: „Bovendien schenk ik u de wachteres als slavin." Toen de plechtigheid voorbij was en allen de zaal hadden verlaten, trad een officier uit het gevolg van Tubalah op Kirasso toe en fluisterde: „Vergeving, o grote zoon van Atlantis. Er dreigt u gevaar! Gij zult spoedig moeten handelen, want men smeedt een complot tegen u!"

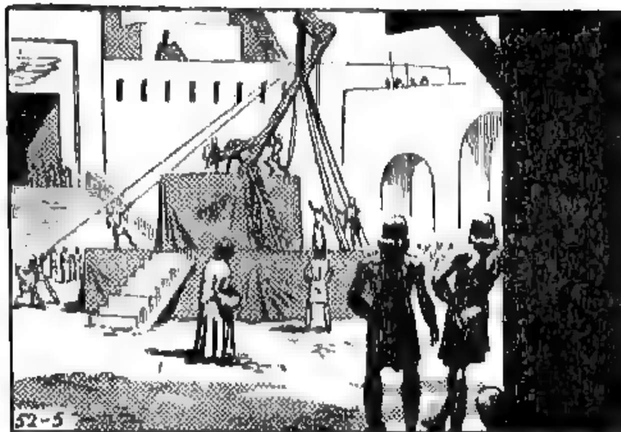

Voor enkele ogenblikken staarde Kirasso de spreker sprakeloos aan, het leek of de woorden niet tot zijn brein doordrongen, maar dan wenkte de Egyptenaar met een kort gebaar. „Volg mij!" gromde hij, en gevolgd door de luipaardofficier betrad hij zijn privévertrek. De heerser beduidde de luipaardofficier plaats te nemen en zelf ging hij plechtig op een troon zitten, welke hij uit Egypte had laten komen. „Herhaal uw woorden van zo even," gebood Kirasso. Eerst aarzelend, maar gaandeweg vlugger, vertelde de officier zijn belevenissen: „Generaal Tubalah maakt gemene zaak met de geelharige Noorman. Tezamen willen zij u verstoten en de macht overnemen. Daarom heeft de Noorman zich zogenaamd laten vangen. Op de dag van de terechtstelling zal zich een grote volksmenigte verzamelen, allen zwaar bewapend door Tubalah. Op het moment, dat de Noorman gehangen wordt, geeft de generaal een teken en het volk, geholpen door de soldaten van Tubalah, zal de lijfwacht overrompelen en gevangen nemen!" Na deze woorden van de officier hing er een dreigende, haast voelbare stilte in de kleine ruimte. Kirasso had zwijgend geluisterd en zijn ogen staarden peinzend in de verte.... Langzaam vertrok zijn gezicht tot een masker, dat sprak van wrok en hij siste: „Gij spreekt de waarheid?" „Blijf te mijner beschikking. Wanneer gij n i e t de waarheid gesproken hebt, dan wee u!" Inmiddels werden Eric en Pum-Pum onder zwaar escorte naar de dodencel gebracht: een vochtig, kaal vertrek. Doch hoewel zij wisten, dat dit alles slechts tijdelijk was, konden zij een onbehaaglijk gevoel niet onderdrukken.

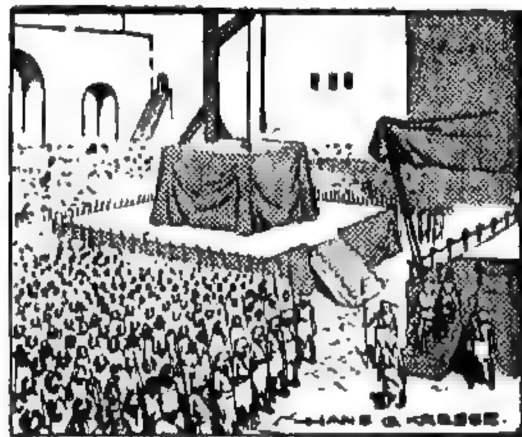

Terwijl Eric in zijn kerker wachtte op het moment, dat hij naar buiten geleid zou worden voor de terechtstelling, hadden zijn vrienden in de stad en op het land niet stil gezeten.... De gehele dag en nacht werd de citadel door scherpe ogen bewaakt.... Geen beweging ontsnapte Eric's spionnen. De spanning in Atlantis steeg naarmate de dagen verstreken en het scheen een opluchting toen op een zonnige morgen de vroeg naar hun werk gaande Atlantiden de bekendmaking zagen, waarop de executie van Eric gemeld werd.... Op het grote plein voor de citadel werd diezelfde dag een bloedrode galg opgericht! Hier en daar in sloppen en steegjes stonden groepjes jonge mannen, schijnbaar achteloos de werkzaamheden op te nemen, en naar hun gezichtsuitdrukking te oordelen, waren zij niet zo onschuldig als zij er uitzagen. In een der vleugels van de citadel werd langzaam een gordijn opzij geschoven en voor het venster verscheen de gestalte van Kirasso, onzichtbaar voor het volk buiten. Met een vreemde, zelfverzekerde glimlach nam hij de drukte op het plein op. Zijn scherpe ogen merkten heel goed de Atlantiden op, die hier en daar stonden en met een wrede grijns siste hij: „Kijk maar goed! Uw zelfverzekerde houding zal als rook verwaaien! Gij dacht Kirasso te slim af te wezen, welnu, het zal u berouwen....!"

Nu dag en plaats van de executie bekend gemaakt waren namen de volgelingen van Eric, in overleg met Tubulah, hun maatregelen.... In het holst van de nacht werden de strijdbare en betrouwbare mannen gewaarschuwd, zich gereed te maken en op de afgesproken plaatsen te verzamelen Kisten met wapens werden aangevoerd en in pakhuizen opgeslagen In de duisternis werden de wapens uitgedeeld aan de getrouwen van Eric. .. Toen de dag van de terechtstelling was aangebroken, verzamelde zich al vroeg een grote menigte op het enorme plein voor de Citadel. Vrouwen zag men er niet en als bij toeval droegen de aanwezigen allen wijde kleren. Enkele compagnieen van Tubalah's leger marcheerden de executie plaats op en namen hun positie in. Het uur van de executie naderde en de spanning en de onrust stegen onder de volksmenigte .. Daar betraden de eerste genodigden het podium om de terechtstelling bij te wonen Het wachten was nog op de Egyptenaar. Plotseling ging er een schok door de menigte! De luide stem van een heraut schalde over het plein. Attentie! Het is de wens van de allerhoogste de executie van de onwaardige, genaamd Eric de Noorman, niet persoonlijk bij te wonen.... Verschillende redenen noopten hem zijn plan te wijzigen' In zijn plaats zal nu de generaal Tubalah met zijn slavin Winonah aanwezig zijn ..! Er kwam deining onder de menigte, men vroeg zich verontrust af, welke die verschillende redenen waren. Hun aandacht werd afgeleid door de komst van Tubalah, die, tezamen met Winonah, het podium besteeg. Nu kon ieder moment de veroordeelde verschijnen.... Het grote moment naderde.

ERIC DE NOORMAN

Van zijn podium keek Tubalah naar de mensenmenigte en hij voelde de spanning, welke op het executieterrein hing; van hem hing alles af. Hij moest het teken geven voor de algemene opstand. Een klaroengeschal deed hem opkijken en daar zagen allen de nietig schijnende figuur van de veroordeelde in de poort van de citadel verschijnen, vergezeld van twee in rode pakken geklede mannen met de beulskap over het hoofd. Allen hielden hun adem in toen Eric de stenen trap begon af te dalen. Met kloppend hart zag Winonah haar held zijn gevaarlijk spel ten einde spelen. Zij wenste wel, dat Tubalah het teken gaf, dan wist zij tenminste, dat Eric veilig was.... In een dodelijke stilte naderde de figuur van de veroordeelde het platform, waarop de rode galg stond. Ook zijn gezicht was verborgen achter een masker, zodat niemand zijn gezichtsuitdrukking kon zien. De Atlantiden richtten hun ogen op generaal Tubalah en deze stond op om met een witte vlag het afgesproken sein te geven. Doch op dit moment slaakte Winonah een verschrikte gil.... „Halt!" steunde zij.... „Wacht!" „DIT IS ERIC NIET." Nauwelijks had zij deze woorden uitgesproken of de veroordeelde keerde zijn gemaskerde gelaat naar haar toe en schudde langzaam en nadrukkelijk het hoofd....

Onbewust van wat zich op het podium afspeelde, wachtten Eric's getrouwen vergeefs op het sein tot de strijd. Zij hielden gespannen de figuur van de generaal in het oog ... zij zagen hem opstaan en reeds meenden zij de witte vlag te zien ontplooien, toen Tubalah met een ruk weer ging zitten! Zenuwachtig rekten de Atlantiden de halzen.... Een onrustig gevoel bekroop hen ... Niemand van hen bemerkte, dat de lijfwacht van Kirasso een ijzeren gordel legde rond de aanwezigen. In zijn kerker slaakte Eric een zucht van opluchting, toen het deurtje openging en de ladder neergelaten werd. „Het is zo ver," klonk de stem van een luipaardman. „Zijt gij gereed?" „Ja," antwoordde Eric met heldere stem. Met veerkrachtige tred liep Eric naast de luipaardmannen door de donkere gangen. Eensklaps overviel Eric een bang voorgevoel. Duurde de tocht zo lang? Wat waren dit voor gangetjes, waardoor hij liep....?" Eindelijk straalde voor hem het zonlicht naar binnen door een kleine poort en Eric meende het einde van zijn tocht bereikt te hebben. Doch nauwelijks was hij naar buiten gestapt of hij bleef als versteend staan en het was of alle leven uit hem vluchtte. Daar voor hem stond op een klein binnenhof een hakblok. Twee mannen stonden achter dit sombere werktuig. De een was een beul in scharlaken kleding, een bijl rustend op zijn voet. De andere man was Kirasso. „Treed nader, Noorman!" snerpte Kirasso's stem. Dit is de dag van uw terechtstelling, niet waar? Welnu, zij vindt stipt op tijd plaats, alleen de plek, zoals ge ziet, is niet die, welke gij u gedacht had! GIJ ZULT UW DOOD NIET ONTGAAN!!!"

ERIC DE NOORMAN

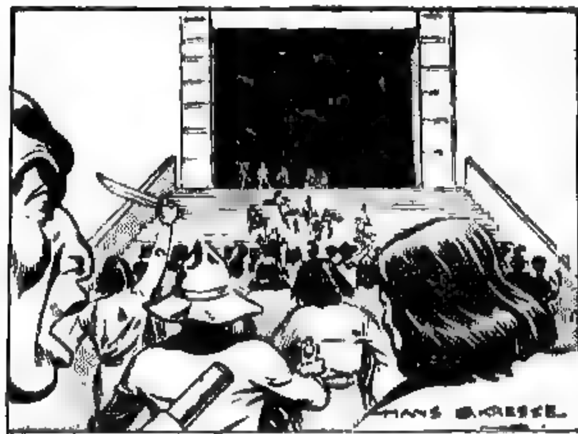

Bijna op hetzelfde moment, dat Eric door Kirasso geleid werd, stormde een opgewonden luipaardofficier het platform op, waar Winonah en Tubalah juist ontdekt hadden, dat de man, die men naar het schavot bracht, niet Eric, doch een vreemde was. „Generaal, generaal," hijgde de officier, „onze plannen zijn misgelopen.... De Noorman is in handen van Kirasso en staat op het punt onthoofd te worden....!" Winonah zag alles voor zich in het rond draaien en zij moest zich vastgrijpen aan de balustrade om niet te vallen. Tubalah stormde met grote sprongen, voorafgegaan door de luipaardofficier en enkele manschappen het podium af, naar de plaats waar Eric terechtgesteld werd.

De achtergebleven luipaardofficieren zwaaiden de witte vlag, het teken tot de strijd. Hierop hadden de duizenden Atlantiden met smart gewacht. Onder luid gejoel en geschreeuw stortten de volgelingen van Eric zich op de mannen van Kirasso.... Terwijl aldus op het plein voor de citadel de strijd voor de vrijheid ontbrand was, stond Kirasso, niet vermoedend dat zijn rijk wankelde, met een tevreden gezicht toe te zien, hoe de beul zijn bijl hief, boven de knielende Eric. Met grote angstogen stond de trouwe Pum-Pum toe te zien, maar toen de beul de bijl hief werd het het arme kereltje te machtig en met een snik sloot hij de ogen....

Juist toen de beul de vlijmscherpe bijl wilde laten neerdalen, betrad een groep luipaardmannen de binnenplaats, aangevoerd door Tubalah.... Met een kreet trachtte de beul de zware speer nog te ontwijken, welke een van de mannen naar hem toewierp, doch vóór hij opzij kon springen, trof het wapen hem! Eric keek verschrikt op, toen hij de kreet hoorde, maar zijn schrik veranderde in opluchting, toen hij de scherprechter zag vallen. Ogenblikkelijk ontbrandde op de binnenplaats een felle strijd tussen de volgelingen van Tubalah en de soldaten van Kirasso. Snel glipte Pum-Pum naar zijn grote vriend en begon zenuwachtig de koorden los te peuteren ... Gedurende enkele ogenblikken stond Kirasso wezenloos toe te kijken.... Deze gang van zaken kon hij niet meteen begrijpen. Toen zag hij, dat de dwerg bijna de koorden van zijn aartsvijand had losgewerkt en met een grauw trok hij zijn zwaard ... Met koortsachtig schitterende ogen sloop hij op Eric toe.... „Gij zult mij niet ontsnappen.... gij zult mij n i e t ontsnappen!" siste de Egyptenaar, en langzaam hief hij zijn zwaard! Intussen woedde de strijd met grote hevigheid op het plein voor de citadel. De volgelingen van Eric, bijgestaan door de luipaardmannen van Tubalah, hadden de citadel, het heiligdom van Kirasso, bestormd en vochten als leeuwen. Keer op keer hernieuwden de Atlantiden hun aanvallen en langzaam, heel langzaam moesten de mannen van Kirasso wijken....

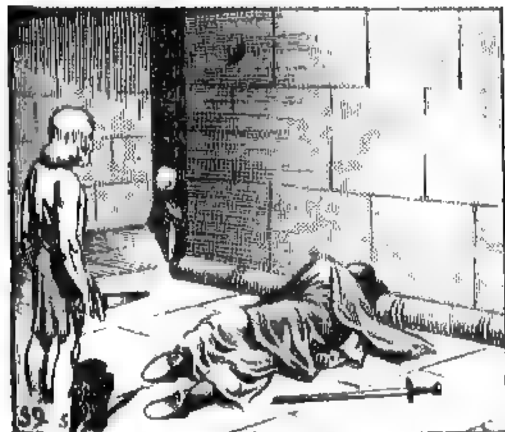
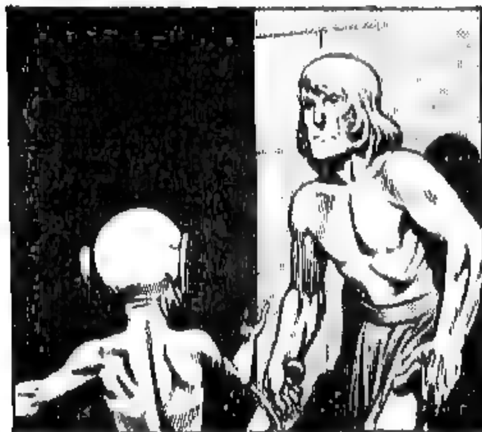
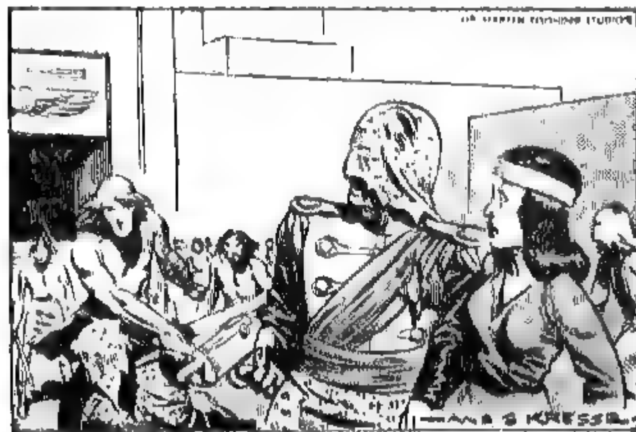
ERIC DE NOORMAN

Toen Eric de Egyptenaar op zich af zag komen, het zwaard gereed, rukte hij in wanhoop aan de laatste koorden die hem nog bonden en de knellende boeien bezweken onder deze bovenmenselijke krachtsinspanning.... Vlug greep onze held een zwaard van een der luipaardmannen. Op hetzelfde ogenblik stormde Kirasso op zijn aartsvijand af en de twee tegenstanders begonnen hun laatste vreselijke strijd! Inmiddels hadden de manschappen van Tubalah de laatste tegenstand overwonnen en wilden nu de Noorman ontzetten; een gebiedend gebaar van hun generaal hield hen hiervan echter tegen.... „Halt!" gromde hij. „Deze strijd moet gestreden worden, wij kunnen ons daar niet in mengen...." Gedurende enkele ogenblikken sloeg Tubalah de vechtenden gade.... Hij kon een van beide doden, maar de aanwezigheid van zijn mannen hield hem tegen.... In ieder geval had hij zich nu openlijk aan de zijde der opstandelingen geschaard, zodat hij van Kirasso niets goeds meer te verwachten had.... Toen herinnerde hij zich Winonah eensklaps, en zijn mannen wenkende, liet hij de twee zwaardvechters alleen en rende de gang in.... Eric vocht voor zijn leven. Uitwijkend en aanvallend, parerend en toestotend, verplaatsten de vechtenden zich meer en meer in de sombere gangen van de citadel.... Eric voelde, dat hij de overhand kreeg en op een gegeven ogenblik was de kans voor een beslissende stoot gunstig.... De Noorman deed een wilde, onstuimige uitval en hij zag het gezicht van de Egyptenaar als in pijn vertrekken. Kirasso wankelde en het zwaard loslatend, stortte hij kreunend neer....!

Eric stond enkele ogenblikken stil, te kijken naar de op de grond liggende figuur van Kirasso.... Voor alle zekerheid wilde hij het lichaam van de gevallene aan een onderzoek onderwerpen, maar juist op dat ogenblik hoorde hij een zacht gefluit en opkijkende ontwaarde hij het kopje van Pum-Pum, die voorzichtig om een hoekje gluurde.... Toen het kereltje zag, dat alles veilig was, kwam hij snel naderbij en fluisterde opgewonden: „Winonah! Veel bang! Niet goed!" Eric vergat zijn voornemen, Kirasso te onderzoeken en voorgegaan door de trouwe dwerg, stormde hij de gangen door naar het plein, waar de door de strijd ontstane schade werd hersteld. Met het zwaard in de vuist snelde Eric over het plein, zich een weg banend door de mannen. In de verte had hij de figuur van Tubalah opgemerkt. Enkele luipaardmannen, die hem in de weg stonden, gooide hij terzijde en Tubalah werd opmerkzaam door de kreten van de verontwaardigde mannen. Zich omkerend, bemerkte hij tot zijn schrik Eric, die met een van woede vertrokken gelaat op hem toestormde, terwijl bovendien een steeds groter aantal Atlantiden hun aanvoerder volgden.... Veel tijd tot nadenken had de generaal niet meer en met een wild gebaar trok hij een soort pistool, dat hij nu koelbloedig op de Noorman aanlegde....

Toen Winonah zag wat de bedoeling was van haar ontvoerder, sloeg zij met een vlugge armbeweging het gevaarlijke wapen opzij. Dit gaf Eric de gelegenheid zijn vijand dicht te naderen. Bliksemsnel trok Tubalah nu zijn zwaard en temidden van de naderbij gekomen Atlantiden en luipaardmannen ontbrandde tussen beide mannen een hevige strijd. Allengs werd het stil op het plein en in deze gespannen stilte was duidelijk het geklik der lemmeten hoorbaar.... Terwijl Eric en Tubalah hun strijd streden, strompelde de tyran Kirasso woedend en schuimbekkend door de sombere gangen van zijn citadel, een waanzinnig licht in zijn ogen. „Het kan niet.... het kan niet," mompelde hij met jammerende stem. Eindelijk bereikte hij een balcon en keek neer op het plein.... Verwilderd zag hij in het rond, overal op de muren en langs de bruggen zag hij Atlantiden! Zij hebben de situatie volkomen in handen! „Een staatsgreep" jammerde Kirasso en eensklaps vertrok zijn mond zich tot een wrede grijns en haast onverstaanbare geluiden kwamen over zijn lippen.... „Wacht, wacht ik ben nog niet verslagen," gromde hij en met een akelige lach verdween hij in een der gangen.

Op het plein voor de citadel was Eric nog steeds in gevecht met Tubalah, de verraderlijke luipaardgeneraal. Deze scheen steeds meer in de aanval te komen en zijn uitvallen werden gaandeweg driester.... Toen voor de generaal de gelegenheid gunstig was, misleidde hij de Noorman door een schijnbeweging en deed een wilde uitval..... Slechts met grote moeite wist Eric de verraderlijke stoot te pareren. Hij verloor echter het evenwicht en toen stak de luipaard-generaal snel toe. Inmiddels was de waanzinnige Kirasso een aantal gangen doorgesneld en bij een grote deur gekomen, die krakend openzwaaide. Na ook een tweede geopend te hebben, stond hij in een kleine, stenen ruimte. Met wankelende schreden liep de Egyptenaar op een kist toe, welke in het midden van de ruimte stond. Gedurende enige ogenblikken stond Kirasso roerloos, met schitterende ogen voor de kist. „Ik ben nog niet verslagen! IK BEN NOG HEERSER VAN ATLANTIS....!" mompelde hij en met een beverig gebaar ontsloot hij het deksel van de geheimzinnige kist. Op de bodem, omsloten door vier zware wanden, lag een klein loden kistje. Met trillende vingers betastte Kirasso het kistje en eensklaps ontsnapte hem een schrille lach. „De steen.... DE STEEN!!!" fluisterde hij.... Niemand, NIEMAND zal NA mij meer heerser zijn over Atlantis!" Met deze onheilspellende woorden tilde de waanzinnige de zware loden schrijn uit zijn bergplaats en strompelde de gang weer in....

Nadat Eric zich van de heftige aanval van de luipaard-generaal hersteld had, leek het of Tubalah moe begon te worden van de lange, hardnekkige strijd.... Zijn slagen werden minder fel en nu ging Eric tot de aanval over. Winonah had al de tijd gespannen toe staan kijken, doch nu werd haar blik even getrokken naar de massieve poort van de citadel, waar een kleine wankelende figuur op de borstwering verschenen was. Zij kon van die grote afstand niet onderscheiden, wie deze persoon was, doch indien zij geweten had, dat deze kleine figuur Kirusso was....! Hijgend en steunend had de Egyptenaar het brede balkon bereikt. In zijn armen knelde hij de loden schrijn, waarin de Steen van Atlantis was. Met een woeste lach staarde hij neer op de vechtenden, op overwinnaars en overwonnenen. „Allen zijn gelijk." „Nu," mompelde de krankzinnige en al zijn krachten inspannend, tilde hij de loden schrijn op tot hoog boven zijn hoofd. Voor enkele tellen stond hij daar wankelend, toen stortte hij zich met schrijn en al in de diepte!!! Verschrikt staakten Eric en Tubalah de strijd, toen een zware ontploffing de grond deed dreunen. Een grote vuurzuil schoot loodrecht de lucht in en stortte de citadel met donderend geraas ineen.... In een oogwenk was het plein herschapen in één puinhoop. Grote brokken steen, halve muren vielen uit de lucht. Met wijd open-gesperde ogen staarde Eric als gefascineerd naar de vlammengloed. Doch toen werd hij aan de ernst van de toestand herinnerd door kleine stukken steen, die hem soms pijnlijk op het gezicht raakten.....Zij waren gevangen als in een grote, vlammende val....

In een oogwenk heerste er een onbeschrijflijke wanorde op het plein. Schreeuwend renden de mensen door elkaar, terwijl brokken steen en brandend hout overal neervielen. Winonah slaakte een gil en snelde met een van angst vertrokken gezicht op Eric toe. Ook de luipaard-generaal stond, de sabel nog steeds in de hand, verbijsterd rond te kijken, reeds beseffend dat ontsnapping uit deze hel niet meer mogelijk was. Boven de puinhopen van de citadel steeg een geweldige vuurzuil op en een dof gerommel deed zich horen. De verwoestende kracht van de verkeerd aangewende steen toonde weer eens aan, hoe gevaarlijk zulke machtige natuurkrachten worden in mensenhanden. Verderf en vernietiging bracht de steen over het volk van Atlantis, terwijl voorspoed en geluk zijn deel hadden kunnen zijn!

Eric, Winonah en Pum-Pum gingen met de stroom vluchtenden mee, niet wetende waarheen te gaan en slechts beheerst door de gedachte: weg te komen van deze plek des onheils. De gebouwen, die het geweld van de eerst schok hadden doorstaan, begonnen nu ook te wankelen en ieder ogenblik konden de drie vluchtenden verwachten onder vallend gesteente bedolven te worden. Inmiddels had de luipaard-generaal zich van zijn eerste schrik hersteld en ontdekte nu, dat Winonah ontvlucht was. Het dreigende gevaar, dat hem aan alle zijden omgaf, kon hem niets schelen. Hij stond daar kaarsrecht, als door een wonder nog gespaard door de neervallende stenen. „Die slavin is van mij!" mompelde hij steeds weer en zorgvuldig mikte hij op de rug van Eric, die Winonah aan hem, Tubalah, ontstal....

Eric zag kans een wagen te bereiken. Terwijl Winonah en Pum Pum achterin plaatsnamen, bracht Eric de wagen in beweging en met een ruk schoot deze vooruit! Winonah voelde haar hart in haar keel kloppen, naast hen wankelde een muur en onwillekeurig boog ze haar hoofd toen een gedeelte instortte. Een laaiende vuurgloed steeg loeiend hemelwaarts en de lucht was vervuld van het gedreun. Met een rilling zag het meisje toe. Intussen raasde de wagen voort. Krampachtig omklemde Eric het stuur en zijn ogen staarden recht vooruit... Winonah's ogen vulden zich met tranen, toen zij de verwoestingen van haar trotse Atlantis aanschouwde. Roekeloos stuurde Eric de wagen over de met stenen bezaaide straatwegen, welke hier en daar diepe gaten vertoonden. Enkele malen ontsnapten zij ternauwernood, wanneer een gebouw vóór hen of achter hen inéénstortte.... In de verte doemden de geraamten der bergplaatsen van het vliegveld op. Vervuld van onrust, zag Eric de vlammengloed, welke boven het vliegveld hing. Behendig stuurde hij zijn wagen langs de wrakstukken van enkele der brandende reuzen-vliegtuigen. In volle vaart stuurde Eric zijn wagen naar een plaats, waar hij enkele, nog onbeschadigde toestellen zag staan. Doch toen barstte plotseling de grond vóór hen open en met een onheilspellend gedreun brak in een laaiende vuurgloed een vulkaan zich baan. Eric probeerde de vlammen te ontwijken, doch de wagen gleed in een kuil en terwijl zij de hitte der vlammen voelden zengen, tuimelden zij uit de wagen in het hete stof....!

EINDELIJK NAAR HUIS

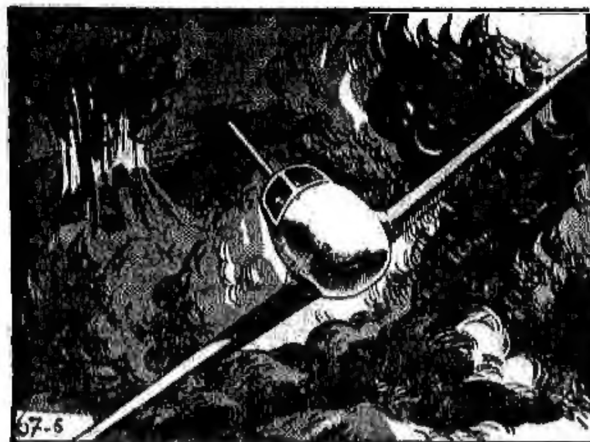

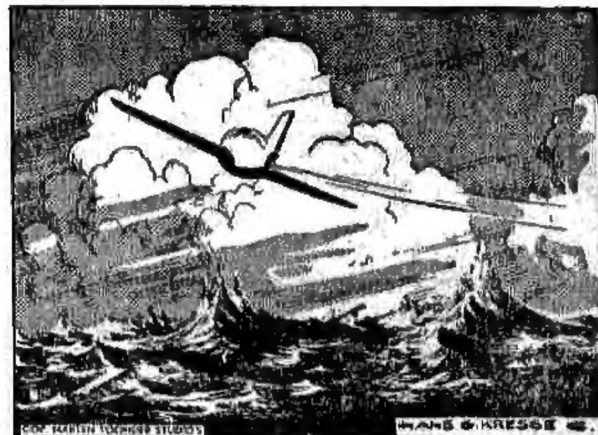

Haastig krabbelde het drietal overeind en de vlammen ontwijkend, renden zij zo hard zij konden naar één der vliegtuigen. De hitte sneed hen in het lichaam en meermalen zagen zij zich omringd door het vuur! Maar zij lieten zich niet afschrikken en wisten het vliegtuig toch te bereiken. Plotseling ontwaarde Eric nog een machine in de lucht! Met toegeknepen keel volgde Eric de machine in haar vlucht. Wie ook de bestuurders mochten zijn, hij hoopte van harte, dat zij het zouden halen. Rillend wendde de Noorman zich af en een moment aarzelde hij. Zou hij hier blijven en trachten te ontkomen? Of.... de dodensprong wagen?.... Het angstige roepen van Winonah, die niet begreep, waarom Eric zolang talmde, gaf de doorslag.... Hij nam met toegeknepen mond aan de stuurknuppel plaats. Zijn ogen staarden in de verte. In een flits zag hij het gezicht van zijn vader, Koning Wogram, oud en zorgelijk. Zijn Noorse ruisende bossen, lokkend en wonderlijk mooi. Dit alles leek zo ver weg en onbereikbaar! Als in een droom. Toen schakelde Eric het contact in.... en het vliegtuig verhief zich na een korte aanloop in de lucht! Het ronken van de machine werd overstemd door het bulderen der vlammen, rondom hen. Met gesloten ogen zaten Winonah en Pum-Pum in de cabine. Het toestel scheerde langs de vlammen en door de gele, vettige rook. Een ontploffing beneden hen deed de machine schudden. De doden-sprong was begonnen!

ERIC DE NOORMAN

De kleine, goed wendbare machine, met vaste hand door Eric bestuurd, zocht haar weg temidden van de laaiende hel! Met daverende motor steeg het toestel de lucht in, door de vlammen, de rook, de stenen en de donderende uitbarstingen. Na een tijd, die hun uren scheen te duren, was de gevaarlijke zone achter hen. Op grote hoogte cirkelend zagen zij Atlantis in een enorme waterzuil in zee verdwijnen! Winonah kon haar tranen niet bedwingen en ook Pum-Pum keek bedrukt. Voor hen betekende deze afschuwelijke ramp het verlies van hun geboortegrond. „En dat alles door de machtswellust van één waanzinnige!"

Eric wendde de machine en laag scheerden zij over de woelige golven, die zich reeds boven het verzonken land gesloten hadden. Hier en daar een zwart geblakerd stuk wrakhout was alles wat aan het ongelukkige Atlantis herinnerde! Eric keek de treurendeWinonah aan: „De moed niet verliezen, Winonah!" zei hij opbeurend. „Ik zal je bij mijn vader brengen en daar, in het mooie Noorwegen, zul je een tweede Vaderland vinden!" Op Winonah's aanwijzingen wendde Eric het toestel nu naar het Noorden. Zij zouden dan Hualpa kunnen bereiken, het land, waar haar zuster, de gemalin van Keizer Hualpin, woonde.

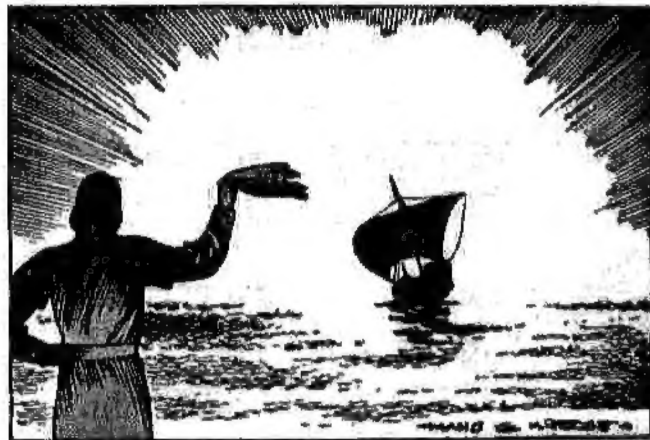

Met onregelmatig ronkende motoren bewoog het toestel, waarmede Eric, Winonah en Pum-Pum aan de ondergang waren ontsnapt, zich voort. Zij zouden spoedig moeten dalen. Het toestel begon vaart te minderen en af te glijden. Gelukkig doemde de kust van Hualpa reeds op en enkele ogenblikken later daalde de machine. Eric zag geen kans het lage geboomte geheel te ontwijken. Hij en zijn metgezellen konden zich echter in veiligheid brengen vóór de machine met een zware knal ontplofte en geheel verbrandde. Enkele mannen van de kustwacht kwamen op de ontploffing aangelopen.
„Wie zijt gij, vrienden?" vroeg een der mannen. Winonah trad naar voren en deelde de kustwacht in korte trekken hun lotgevallen mede. „Geleidt ons naar Keizerin Ishita van Hualpa, zij is mijn zuster." Deze woorden misten hun uitwerking niet. De commandant van de post maakte een diepe buiging en begeleid door enkele grenswachten werd de tocht naar de hoofdstad van Hualpa ondernomen, waar zij tegen de avond aankwamen. Onmiddellijk werden Eric, Winonah en de dwerg voor keizer Hualpin en zijn gemalin geleid. De begroeting tussen de beide zusters was hartelijk.
Nadat de moede reizigers wat uitgerust, verfrist en ruim van kleding voorzien waren, deed Eric zo uitvoerig mogelijk verslag van hun belevenissen en keizer Hualpin luisterde aandachtig. „De Egyptenaar," besloot Eric zijn relaas, „had alle macht, want hij kende de macht van de steen. Wij konden niets meer doen."

De keizer van Hualpa en zijn gemalin, Winonah's zuster, gaven Eric en zijn toekomstige bruid alle hulp, die zij nodig hadden. Een schip werd uitgerust, van een bemanning voorzien en toen bracht men alles in gereedheid voor het huwelijk tussen onze held en Winonah. „Mijn vader zal verrast staan, als hij ziet welk een lieftallige dochter ik voor hem meebreng," zei Eric lachend.

De voltrekking van het huwelijk vond met veel pracht en praal plaats in het keizerlijk paleis. Enkele dagen bleven Eric en zijn jonge vrouw, steeds vergezeld van de trouwe dwerg, nog de gast van de heerser van Hualpa en toen brak de dag aan, waarop zij naar Noorwegen zouden vertrekken.

Uitgeleide gedaan door de gehele hofhouding begaven zij zich aan boord van hun scheepje, de zeilen werden gehesen en nagewuifd door de menigte aanvaardden Eric en zijn jonge vrouw de lange reis naar huis en naar een onbekende toekomst . . . . !

In deze serie zijn verschenen:

Deel I: *De Steen van Atlantis*

Deel II: *De ondergang van Atlantis*

Deel III: *De Sultan van Akaïm*
De Geheimzinnige Bron

Deel VI: *Het Stenen Beeld*
Gevangenen der Romeinen

Deel V: *De valse Koning*

Deel VI: *Het Wapengericht*
Het Goud der Ozmecs

Deel VII: *Het Rijk van het Midden*

Deel VIII: *Storm over China*

Deel IX: *De Zoon van Eric de Noorman*
